

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

KRÁLOVICKÝ DOBRODRUH MICHAL KREJČA

BŘEZEN 2016 | ZDARMA

162202

NEJ... BENJAMÍNEK MEZI
ROZHODČÍMI

MLÁDEŽ PATRONI PROJEKTŮ
PFS V ROCE 2016

HISTORIE 120 LET S DERBY
PRAŽSKÝCH „S“

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

str. 2-6

ROZHOVOR

MICHAL KREJČA: DOBRODRUH
A CESTOVATEL Z KRÁLOVIC

str. 10-11

NEJ...

BENJAMÍNEK MEZI ROZHODČÍMI
MARIÁN BREZA

str. 22-23

HISTORIE

VÝZNAMNÁ DATA DERBY
PRAŽSKÝCH „S“

TÉMA
TEMPO V NOVÉM

str. 8-9

STŘÍDÁNÍ
SVATOPLUK SÝKORA ZE ZBRASLAVI

str. 12

LEGENDA
FRANTIŠEK ŠAFRÁNEK

str. 14-15

MLÁDEŽ
TALENT MARTIN VONDROUŠKA
PATRONI PROJEKTŮ PFS V ROCE 2016

str. 16-17

str. 18-19

TRÉNINK
BAGOVKY A PRŮPRAVNÉ HRY

str. 20-21

KLUB
SK ÚJEZD PRAHA 4

str. 24-25

CIVIL
ROSTE V KLÁNOVICÍCH SPISOVATEL?

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE
+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Milí čtenáři,

ještě před příchodem toho kalendářního nám začalo jaro fotbalové a s ním i finálový turnaj Dětského fotbalového poháru, kterého se každý rok účastní stovky dětí. Zástupci a zástupkyně nejlepších týmů I. a II. tříd základních škol z hlavního města se na boje o prvenství v soutěži, která začala už v lednu, těšily. A to přes fakt, že o výsledky v tomto projektu až tolik nejde.

Podobně natěšení byli i hráči, funkcionáři a fanoušci na nejvyšší pražskou soutěž - přebor. Ta mimochodem odstartovala překvapením na úkor lídra z Přední Kopaniny, jehož hřiště „vyloupily“ Vršovice. Je ale škoda, že se neodehrálo kompletní první jarní kolo, protože se zástupci Zličína rozhodli vstoupit do „stávky“ proti některým lidem z vedení FAČR.

Co na to říct... O první ryze fotbalové momenty ochudili přítomné diváky na dočasném domácím hřišti Královic v Újezdu Praha 4, své hostitele a nakonec i sebe!

Úspěšné jaro všem!

Lukáš Vrkoč
editor

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VII. – BŘEZEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Jířík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541

| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st., archiv M. Krejčí

DOSTAL JSEM HOUSLE NA COPACABANĚ

MICHAL KREJČA Z KRÁLOVIC PROCESTOVAL ÍRÁN, INDII, BANGLADÉŠ ČI NEPÁL. JAK SE ŽIJE NEJCHUDŠÍM OBYVATELŮM PLANETY? JAK VYPADÁ MÍSTO, KAM JEZDÍ LIDÉ UMŘÍT A MRTVOLY SE PÁLÍ V ŘECE?

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV M. KREJČI

Posezení v íránské restauraci

Neodmyslitelně patří ke Královcím i Pražská teplárenská přeboru: záložník MICHAL KREJČA hraje nejvyšší pražskou soutěž už dlouhé roky. A až už je mu 37 let, prošel si v kariéře jen třemi týmy. Nerad totiž mění. O to víc možná překvapí Krejčova největší záliba, která rozhodně nekoresponduje s jeho konzervativním přístupem ohledně volby klubů – velmi rád podniká dobrodružné výpravy po světě. Naposledy projel Indii, Bangladéš a Nepál.

■ Kolik zemí už jste viděl?

Spočítané to nemám, ale začal jsem tím, že jsem projel většinu zemí v Evropě. Převážně autem. Často jsem se přitom snažil navštívit i fotbalové stadiony v daných zemích, což přetrvává i nadále, když jsem začal jezdit mimo Evropu.

■ Zaujalo mě, že jezdíte sám. Bylo to tak vždycky?

Není to tak, že bych jezdil jenom sám. Jsou místa, kam bych sám nikdy nejel, nicméně pokud jedu sám, vybírám si asi trochu více komplikovanější a méně komfortní země pro cestování. Začalo to tím, že jsem se takhle rozjel do Íránu a hrozně mě to tam nadchlo. Byla to jiná dimenze cestování.

■ V čem přesně?

Větší adrenalin, člověk víc pilně k místním, kteří mají tendenci vás kontaktovat. Írán, to byla pro mě první větší divočina.

■ Nebál jste se?

Bál jsem se, ale snažil se před každou cestou dokonale připravit a problémy eliminovat tím, že si o té zemi hodně přečtu. Přípravy začínám tak půl roku předem, pomáhají mi i konzultace s jinými cestovateli na různých diskusních fórech. Byl jsem i v Brazílii, kde jsem se taky trochu bál, ale pokud si člověk dává pozor a dodržuje pravidla, že v noci nechodí do nebezpečných čtvrtí, je to v pohodě. Teď už můžu říct, že jsem tomuhle stylu cestování propadl.

■ Podle čeho si vybíráte destinace?

Ta země mě musí něčím lákat, většínou si vybírám místa, kde to není moc turisticky zkažené, kde jsou lidé přirození. Necestuji za památkami, ale za místní kulturou. Není pro mě podstatné, abych si někde udělal fotku

u chrámu nebo sochy, jde mi o každodenní kontakt s tou zemí a lidmi.

■ Naposledy jste projel Indii, Bangladéš a Nepál. Dostal jste se do nějakých nebezpečných situací?

Všude v těchto exotických destinacích to je do určité míry nebezpečné, ale díky precizní přípravě jsem se snažil nebezpečí eliminovat. V Bangladéši jsem se ale docela bál. Současný stav světa není úplně optimální a zrovna tady je chování lidí silně ovlivněno náboženstvím a životní úrovní. Paradoxem je, že přesto je zde většina

strach z náboženských fanatiků. V té zemi bylo něco ve vzduchu. A to něco byl právě strach, který se nedal popsat. Kamkoliv jsem přišel, viděl jsem v očích slušných lidí, že se o mě bojím. V Bangladéši jsou skupiny opravdu radikálních muslimů, kteří nejsou nevraživí jen proti „bezcercům“, jako jsem pro ně já, ale i mezi sebou. Válčí tam teroristické organizace, jsou to fanatici a je jich tam hodně. Útoky jsou tam běžné. Všude na ulicích jsou vojáci, u kterých jsem viděl zděšení, když mě zahlédli.

■ Proč?

Za týden, co jsem tam strávil, jsem neviděl v Bangladéši jediného bílého. Ti vojáci věděli, že jsem v jejich teritoriu, že za mě mají zodpovědnost, že z toho nemají dobrý pocit. Opravdu jsem se nebál okradení, ale někdo vás tam může unést a zabít jen tak z prin-

jiné. Ta země mě moc lákala, ale abych nemluvil jen negativně: jak jsou tam běžní lidé chudí, tak jsou neskutečně úžasní, nejsrdečnější, co jsem kde viděl. Ta tvrdá realita vás zasáhne až na místě. Tam se mi rozklepala kolena, do předu jsem si to ale nepřipouštěl.

■ Neměl jste chuť to otočit?

Nešlo to, jel jsem tam z Indie a pokračoval do Nepálu. Musel jsem Bangladéši projít, jinak by se mi hodně narušil scénář cesty.

■ Dostal jste se do nějaké opravdu hraniční situace?

To úplně ne, i když několikrát jsem byl blízko. Fotbalovou terminologií bych to nazval, že jsem se snažil číst hru. Z půl metru na vás někdo vytáhne kudlu lehce, ze dvou metrů už se mu to dělá hůř.

■ Když vás poslouchám, neumím si moc představit, co bych dělal týden v Bangladéši...

Je to jiné cestování, než na které jsou lidé v Česku zvyklí. Člověk má cíl a ten potřebuje zvládnout. Ví, kam chce dojet a kolik na to má času. Cesty mám rozplánované na etapy. Nejsem na místě, že bych tam trávil čas a neměl co dělat. Navíc jsou v těch zemích časové úseky relativní, co v Česku trvá půl dne, tam zabere dva dny. Věděl jsem, že v Dháce mám dva dny na prohlídku města, pak musím pokračovat dál. Mám už vytipovaná místa, která navštívím. Někdo jede do Paříže a jde na Eiffelovku, já jdu v Dháce k řece, která je centrem dění.

■ Zmiňujete, že jsou tam časové úseky relativní. Z toho asi vyplývá, že autobusy nebo vlaky nejezdí úplně na čas...

Musíte improvizovat. Těším z informací, které jsem posbíral dřív, zbytek vyřeším na místě. Základ je mít naplánovaných několik volných dní, z toho času pak dotujete prodlevy, které vzniknou. Tam neexistuje nějaký jízdní řád, ale třeba od jiných cestovatelů vím, že tady je se spojit komplikace, jinde to zase docela ujde. To, co očekávám, se tak z osmdesáti procent vyplní.

Tádzí Mahal v Indii – Michalovo nejceněnější selfie

„Bangladéš? V té zemi bylo něco ve vzduchu. A to něco byl právě strach, který se nedal popsat.“

běžných lidí naprosto srdečná a rozdali by se. Turisté tam navíc prakticky nejsou.

■ Jak to tedy v jedné z nejchudších zemí světa vypadá?

Nebál jsem se, že by mě chtěli okrást, jestli je myšleno tohle, ale měl jsem

cupu. Kvůli náboženskému pobláznění vás klidně odstřelí jako psa.

■ I přesto se ženete do takhle nebezpečných výletů? Není to riziko zbytečné?

Člověk si tu realitu uvědomí až na místě. Připravíte se teoreticky, ale v realu je to

Cestování v Indii...

... to je kapitola sama pro sebe.

■ Konzultujete s někým tyhle cesty ohledně bezpečnosti?

Základ je nahlásit se na webu ministerstva zahraničí, pak mám jednu až dvě osoby v Česku, kterým o sobě dávám pravidelně vědět, a máme domluvu, kdy mají jednat, pokud bych se neožýval. Na webu ministerstva nebyla vyložena informace, že je Bangladéš zakázaná, jak je to třeba v případě Pákistánu. Rozhodnutí, jestli jet nebo nejet, bylo vyloženo na mých pocitech.

■ A když se na to podíváte zpětně: neriskoval jste až příliš?

Do jisté míry jsem mohl mít štěstí, koeficient štěstí se nedá vyhodnotit. A ano, asi to bylo i trochu nebezpečné.

■ Město Dháka patří k nejhorším na život na celé planetě. Přibližte, jak to tam vypadá?

To se snad ani nedá, jsou tam strašné životní podmínky, neuvěřitelný smog, přes který člověk nevidí slunce. Chudoba je tam úplně extrémní. Spousta chudých měst má bohaté a středně bohaté čtvrti, a pak takové ty chudé favely. Tady je město protkané chudobou celé, všichni jsou zoufale chudí. Zároveň jsou však neuvěřitelně vyrovnaní a spokojení – nevědí, že to může být jiné. Chovali se tam ke mně skoro nejlépe ze všech mých cest.

■ Jak se to projevuje?

Když jsem chtěl radu, pomoc, byli strašně vstřícní, což třeba vůbec neplatilo v Indii. Nebo se chtěli jen pozdravit, pobavit. Jejich srdečnost byla obrovská. Když se ale s cizincem začne někdo bavit, do minuty je kolem padesátihlavý dav.

■ Vy jste ze své cesty dával na Facebook pravidelné reporty. Z Bangladéše ale chyběly, byla to jedna z mála zemí, kde nešel internet?

Internet tam funguje, ale tyhle ortodoxní islámské země mají omezení, je tam náboženská diktatura, takže jsou přístupné jen některé stránky. Facebook mezi nimi nebyl.

■ Mají obecně chudí lidé v těchto zemích možnost se dostat na internet?

Ti opravdu chudí mobily nemají, ovšem bylo dost lidí, kteří žijí v chatrčích, ale paradoxně mají mobil, kterým si všechno můžou vyfotit a dostanou se na inter-

net. Je to fenomén. Mobil je pro ně neskutečné bohatství. Třeba v brazilských favelách není základní elektřina, jak ji známe od nás, hygienické podmínky jsou tam katastrofální, ale skoro každá chatrč má satelit. Ptal jsem se, jak je to možné. Funguje tam lobby poli-

„Když si Indové přikládají vodu z Gangy na kůži, jsou v extázi. Přitom je ta voda plná neskutečných bakterií.“

tiků, kteří nákupy satelitů a televizí dotují, že je ti lidé dostávají zdarma nebo za úplně malé peníze, ale dají se pak dobře ovlivňovat při volbách. Také to však má bezpečnostní charakter: jsou to úplatky pro místní gangy, aby byl klid. Sluj s rákosy na střeše, nad kterými visí satelit, to je tam úplně běžné.

■ Jak řešíte ubytování? Vše až na místě?

Většinou na základě doporučení, dnes už booking.com funguje skoro po celém světě. Jedu s jasnou představou. Že bych vyrazil jen tak na blind, to pro mě nepřipadá v úvahu.

■ Jel byste třeba do Bangladéše znovu?

Nejela, a to ne kvůli tomu, že mám špatné vzpomínky nebo trauma. Co mě zajímalo, to jsem viděl a nemusím

to vidět znovu – kochat se neštěstím, které tam je. Hodně mě ta zkušenost ovlivnila. My si tady vůbec neuvědomujeme, v jakém ráji žijeme, jaké tady máme sociální jistoty, které jsou naprosto nadstandardní, i když nadáváme. Tyhle země jako Bangladéš,

to je úplně dno, podmínky jsou strašidelné. Děším se toho, kdy se něco stane, protože si neumím představit, jak dlouho takhle vydrží žít. Lidé tam za pár let budou umírat zaživa, ty podmínky jsou otřesné.

■ Otřesně zněly i vaše postřehy z Indie: krysy velké jako králíci, lidé s nádory přes půl hlavy, spalování mrtvol v řece. To je tam běžné?

Je to potřeba brát jak historickou tradici země, zrovna spalování mrtvol tam vnímají jako samozřejmost. Není to svázané žádnými pravidly, takový volný styl. Můžete přijít a udělat si malý táborák. Nikdo to neřeší, což je šílené. Byl jsem ve Váránasí, což je jedno z nejposvátnějších míst v Indii. Indové věří, že když zemřou tady a jejich popel bude

rozptýlen do řeky Gangy, bude to nejlepší pro jejich duši. Spousta lidí tam jezdí umřít, což je hodně depresivní. Když jdete po ulici a vedle vás čeká na chodníku mrtvola na spálení, je to hodně svíravý pocit. Leží tam zabalená v bílém a kolem lidí o něčem diskutují. Musíte se naladit na jejich notu.

■ Vám se to podařilo?

V tomhle trochu ano, ale třeba ekologie tam nehrozí, to je strašidelné. Byl jsem na zahradním festivalu, vedle mě stály dvě hezké holky a jedly. Daly poslední sousto a plastové talíře s příborem spadly na zem. Že by to aspoň hodily pod stůl, když už tohle? Ne, prostě jedly a najednou to upadlo. Vlastně se mi líbila ta noblesa, s jakou to pustily. A povídaly si dál.

■ V Indii vás také podle vašich zápisků zaujal největší chaos, jaký jste kdy viděl. Dá se to přiblížit?

V Indii žije 1,25 miliardy lidí, kteří jsou od malička zvyklí žít v přeplněných místech, chaos a zmatek je tam běžný. Je tam každodenní a neustálý boj o každý centimetr místa, ale jim to přijde normální. Třeba vlaky. Oni několikrát sobě vyprodají kapacitu a vůbec neřeší, jak se ti lidé dovnitř poskládají. Je tam pětikrát víc lidí, než vlak oficiálně uveze, iks z nich určitě bez lístku. Důle-

S pohárem pro vítěze Pražská teplenáská přeboru

KDO JE MICHAL KREJČA

Sedmatřicetiletý záložník Královic, který hrál do roku 2004 v Uhříněvsi, ale „trpěl“ tam tehdejšímu neúspěšným atakem na přebor. Za ním přišel do Královic a z tohoto klubu se pro něj stala srdečná záležitost. Stejně jako spolupráce s manažerem Ladislavem Janouškem, který teď velí Královicím, ale prošel si i Uhříněvsi. „Jsme na stejné vlně,“ říká Krejča, který kromě zmiňovaných dvou klubů kopal půl roku v Dubči, kde bydlí. „Chovali se tam ke mně moc hezky, ale fotbalově se mi nedařilo,“ vzpomíná vášnivý cestovatel. Autem projel Evropu, navštívil Írán, Indii, Bangladéš či Nepál. Na těchto cestách poznával kulturu a každodenní život v místě. Často ale jezdí také za sportem: od roku 2004 byl na všech velkých fotbalových turnajích s účastí Česka, v Americe navštívil zápasy hokejové NHL i basketbalové NBA, v Paříži sledoval French Open, viděl i mistrovství světa v ragby. Pracuje jako business manažer ve firmě Arval, která poskytuje auta na operativní leasing.

žité je pro ně se někam dostat, neřeší jak. Koupil jsem si místenku na lehátko z Dillí do Kalkaty, což je 1500 kilometrů. Přišel jsem ke svému místu a tam byli další tři nájemci. Dva jsem vystrnadil, jednoho jsem se nezbavil a jel se mnou na mém lehátku až do chvíle, než vystoupil. Nikoho se nedovoláte, za pět dlouhých jízd vlakem v Indii jsem průvodčího potkal jednou. Ale člověk se strašně rychle přizpůsobuje, ke konci už mi to tak ani nepřišlo, naučil jsem se v tom chodit.

■ To se dá?

Základ je se tam co nejdřív s někým spřátelit, abyste v něm měl oporu, kdyby se něco případně dělo. Mohly by nastat situace, ve kterých se Evropan neumí úplně orientovat. Ale je to důležité i proto, aby vám někdo řekl, že už máte vystoupit, protože stanice jsou mizerně značené a vlak má velká zpoždění.

■ Řeka Ganga, o níž jste mluvil, je pro Indý posvátná. Jak se vám to hemžení kolem ní líbilo?

Ano, je to pro ně nejosvátnější místo, ačkoliv je s ní spojené, je pro Indý léčivé – to je náboženský pohled. Teď můj racionální: do řeky tečou splašky, všichni se v ní koupou, i zvířata, perou v ní prádlo, spalují v ní mrtvoly, zároveň jsou schopni si tou vodou potírat místa na těle, kde mají nějaký zdravotní problém. Když si přikládají vodu z Gangy na kůži, jsou v extázi. Přitom

je ta voda plná neskutečných bakterií, několikánásobně převyšuje nejhorší limity. Ale celé to dění, mumraj kolem, to byl zážitek, který se nedá zaznamenat na foto. Co mě ale překvapilo, to byla zákeřnost Indů. Byl jsem v šoku.

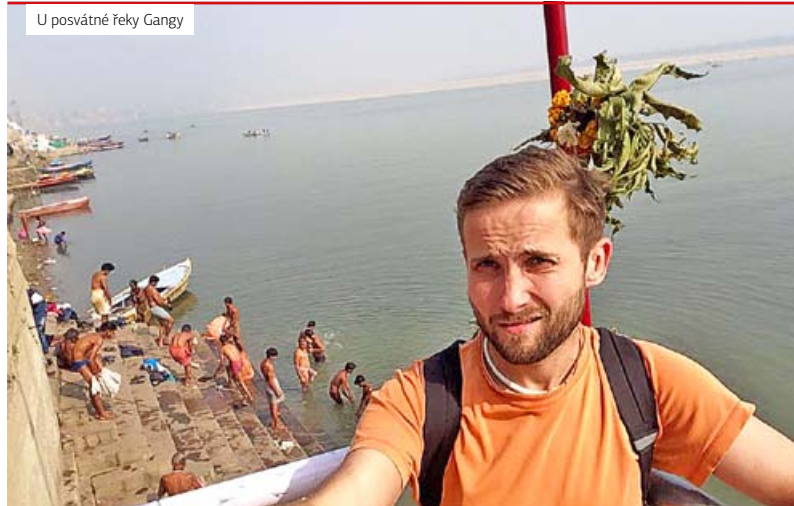
■ Máte nějaký příklad?

Přijel jsem do Indie ve tři ráno a poprvé jsem se konfrontoval s tím mumrajem. Měl jsem představu, kde se ubytuji, ale v tom bazaru, kde je milion uliček, se něco těžko hledá. Věděl jsem, že o to brnkám nosem, ale když se zeptáte Indů, tak vám každý řekne, že to zná a zavede vás tam. Přitom vás chtějí podvést. Vedou vás jinam, aby na vás vytvořili tlak, že je to složité a vy jste jim dal za pomoc peníze, nebo vás vedou do jiného hotelu, kde dostanou provizi za hosta. Nevěřil jsem jim.

■ Takže za radu se platí?

Ano, ale věděl jsem, co je adekvátní. V Indii platíte za všechno, i když jsou to směšné částky. Za radu se tam dává 10 až 20 rupií, přitom 65 rupií je jeden dolar. Je to nic, jednotky korun, ale nejsme na to zvyklí. Oni to berou tak, že každý bílý má peníze. Nechápu, že když jdete pěšky, tak proto, že chcete jít pěšky a ne jet rikšou. Nechápu, že si nekoupíte každou věc, na kterou se díváte. Berou to takhle: Ty jsi bílý, ty si to musíš koupit!

■ Když jsme u peněz – na kolik vyjde podobné putování?

U posvátné řeky Gangy

Byl jsem tam víc než tři týdny, i s letenkami mě to vyšlo na 23 tisíc korun a najel jsem víc než pět tisíc kilometrů. Ty země jsou extrémně chudé, třeba v Nepálu je za dolar 105 rupií a jídlo stojí 65 rupií... Já se snažím ty země co nejvíc poznat, žiji tam lokálním způsobem, stravuji se a cestuji jako oni, proto jsou ty ceny tak nízké. Ten zmiňovaný přesun vlakem z Dillí do Kalkaty stál 225 korun.

■ Jak na cestách řešíte peníze? Máte je stále u sebe? Berete si i kartu?

Člověk musí mít hotovost, nedá se spoléhat, že si všude vyberete. Beru si

hotovost, rozdělím ji na tři části a důkladně je schovám. Velkou část mám na jednom místě, další dvě jinde.

■ Prozradíte, kde bývá ta největší část uschovaná?

Na vnitřní stranu pásku jsem si našel zip a peníze do něj zastrkal po celém obvodu. Kdyby mě někdo šacoval, nic nenajde. Pokud vás svléknou do naha, tak žádná skrýš nepomůže. Kartu si beru taky, ale nastavuji si menší limit.

■ Co bylo pro vás nejsilnějším zážitkem?

Obrovské kontrasty všedního života. Treba v Nepálu je velký nedostatek elektrické energie, je puštěná jen ně-

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

TISÍCE POLOŽEK
za internetové ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé odbavení

REKLAMACE DO 30 DNÍ
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

kdy přes den. V noci je velká tma, nejsou tam lampy, nic. Jednou jsem takhle šel a najednou spadl do metr a půl hluboké šachty. To byl velký šok. V Indii zase všichni plivou.

■ Tak to jste se jako fotbalista mohl rychle přizpůsobit, ne?

Plivání fotbalistů je oproti plivání Indů velmi kulturní. Tam nejde o plivání, ale spíš o tahání si chrchlů až z paty. To byla síla. Kdo nadává, že fotbalisté a vůbec sportovci plivou, měl by jet do Indie.

■ Doporučil byste lidem, aby navštívili tyhle destinace?

Určitě ano, minimálně zjistit, jak dobře se tady máme. I co se týče neobyčejných a nevšedních zážitků je tohle dobrý cíl. Jen od toho lidé nesmějí čekat pohodovou dovolenou, na které si odpočinou, protože tady musíte být pořád ve střehu. Vypnout se nedá ani na minutu. U jídla už přemýšlíte kam dál, jak to udělat, jak se tam dostat, koho se zeptat. Pořád musíte vidět tři kroky dopředu.

■ Když jsem viděl autobusy z vašich cest, moc bezpečně na mě nepůsobily. Jak to bylo v realu?

Bál jsem se, protože s bezpečností to nemá nic společného. Jak styl řízení, tak technický stav. Ale jednou jsem se rozhodl, že tam pojedu, tak to musím brát. Ale to riziko je velké, což mě často napadlo. Každá nehoda tam musí končit drasticky. A těch nehod taky nebude málo.

■ Šíříte takhle ve světě slávu Královic?

Někdy byl problém, aby znali Česko, takže Královice by byly opravdu jen pro fajnšmekry. Ale fotbal obecně je hlavní spojovací nástroj pro každou zemi, čím

Autobus MHD v hlavním městě Bangladéše Dháce

„Fotbal přebíjí všechny půtky a nesváry. I ten nejchudší člověk na světě zná Messiho.“

je chudší, tím víc to platí. Fotbal tam přebíjí všechny půtky a nesváry. I ten nejchudší člověk na světě zná Messiho. Mně pomáhal Čech, Nedvěd a Rosický. Když jsem na to šel přes fotbal, byl to silný nástroj, jak získat sympatie. A došlo i na královický fotbal. Měl jsem v telefonu spoustu našich fotek a místním se to hrozně líbilo.

■ Zahrál jste si na téhle dovolené fotbal?

Tady ne, ale zahrál jsem si fotbal v Brazílii, což byl můj sen. Bylo to na slavné pláži Copacabana v Rio. V Česku hrají kluci pět na pět a nikoho k sobě nevezmou, ani je to nenapadne. Já se tam koukal na partu, přišel další kluk a najednou jsme šli automaticky hrát, každý na jednu stranu. Všem to přišlo naprosto samozřejmé.

■ Jak jste na nejfotbalovější pláži světa obstál?

Za žádného velkého fotbalistu se nepovažuji, oni navíc hrají dost na sebe, to vnímání fotbalu je tam hodně individualistické. Při první akci jsem dostal okamžitě housle, což pro mě není nic neobvyklého, ale tady jsem je dostal takovým způsobem, že se mi to v životě nestalo. Podobně jsem vyfasoval akorát od Aleše Burdy z Cholupic. (směje se) Brazilci jsou extrémně technicky vybavení, ale šíleně sólují. Brazílie by pro mě nebyla, stačí mi pražský přebor. (usmívá se)

■ Jak dlouho ještě chcete na téhle úrovni hrát?

Nad tím hodně přemýšlím. Zažil jsem, že hráli kluci, kteří na to zoufale neměli, ale chtěli být na hřišti,

což není věc, kterou bych chtěl u sebe. Až s hraním skončím, určitě bych se fotbalu chtěl věnovat, ale trenérina nepřipadá v úvahu. Spíš nějaká funkcionářská role. V tomhle jsem hodně okoukal od pana Janouška (šéf Královic Ladislav Janoušek – pozn. red.), který si umí získat lidi na svou stranu. Vždycky to uměl.

■ Třeba i Martina Hyského, což je asi nejambicióznější trenér v Pražské teplárenské přeboru, ale přitom se nad fotbalem v Královicích stále vznáší jistý duch vesnice.

Souhlasím a všem je jasné, že Martinovi nemůžou Královice nikdy dát to, co požaduje. Trápí ho, že málo trenujeme, a třeba nemáme ani takovou kvalitu, jakou by si přál. Já mu naprosto rozumím. On se tady ale taky učí vnímání fotbalu po amatérské stránce, což je věc, kterou doposud nepoznal. Martin patří úplně někam jinam a jednou skončí v nejvyšší sféře fotbalu.

■ Pro vás už je tohle asi konec, ne?

Jasně, pro mě je to konečná fáze. Tým máme nadstandardní, i když věkově na hraně zenitu. Po výhře v přeboru jsme neměli dlouho domácí hřiště, navíc přišlo uspokojení, vytratil se hlad po výsledcích. Teď se vracíme zase domů a rádi bychom se na novém hřišti ještě jednou pokusili přebor vyhrát. To je motor nás všech.

■ A pak zase na cesty. Kam se chystáte dál?

Zatím ještě nevím, ale láká mě Střední Amerika z Mexika až na hranice s Jižní Amerikou nebo Kolumbie, Venezuela, Ekvádor a Peru.

V Nepálu...

Slavná brazilská páž Copacabana v Rio de Janeiru

Ulice indického Dillí

Květinový trh v indické Kalkatě

ALEXANDRIA

cestovní kancelář

slevy a superslevy
za včasný nákup
děti zcela ZDARMA

nejen v

klubových hotelech

s českými animačními programy
pro děti i dospělé zdarma

www.alexandria.cz

TÉMA

TEMPO V NOVÉM

FOTBALOVÝ KLUB ZE LHOTKY SE PUSTIL DO NÁROČNÉHO PROJEKTU: STAVÍ UMĚLKU, BUDUJE I NOVOU PLOCHU S PŘÍRODNÍM TRÁVNÍKEM. NA JAŘE TAK PŘIJDE O DOMÁCÍ PROSTŘEDÍ

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ARCHIV TEMPA

Velké změny probíhají v areálu fotbalového Tempa: 12 let tady vydrželo travnaté hřiště, které nahradilo bez nadsázky legendární lhoteckou škváru. A teď zase bude všechno jinak. Na místě dnes už bývalé hlavní plochy se staví hřiště s umělým povrchem, na přilehlé tréninkové trávě bude časem nový pažit. Když k tomu přičtete krásné kabiny, které jsou na Tempu jen pár let, bude se mít klub čím chlubit. „Areál asi nebude dokonalý nikdy, ale snad bude kvalitním zázemím pro nás i naše soupeře,“ věří Jiří Trunečka, předseda výkonného výboru FC TEMPO PRAHA, klubu s téměř sedmi stovkami aktivních členů, čímž se řadí mezi největší v republice.

Jaké jsou hlavní body spojené s náročnou a nákladnou rekonstrukcí v areálu, který je kvůli stále se rozrůstající „tempácké rodině“ extrémně vytížený?

1. DŮVODY K VÝMĚNĚ TRÁVNÍKU ZA UMĚLKU

„Byla to nutnost. I když jsme rok co rok investovali vysoké částky do letní regenerace hřiště, v říjnu to na kvalitě trávníků skoro nebylo poznat, jak byly zničené. Hlavní příčinou bylo soustavné

přetěžování, prakticky stále jsme byli na pětinasobku zatížení, které doporučuje například Komise pro stadiony FAČR,“ odhaluje Trunečka. „A to naše týmy pravidelně trénovaly například v přilehlém lese a malí Tempáci byli v areálu blízce policejní akademie, kde nám v tomto kritickém období vyšli vstříc. Hlavní problém byla vysoká zátěž obou hřišť. Je nás jednoduše hodně.“

Dřív se na Tempu fotbalisté proháněli na škváře, na níž se hrával

i pražský přebor – jako na jednom z posledních hřišť s tímto povrchem v Praze. „Je tu určitě historická paralela, neboť stejně jako nás škvára brzdila, když jsme se pokoušeli navázat na tradici bašty mládežnické kopané, nás nyní absence hřiště s umělou trávou limituje, abychom tuto cestu úspěšně dokončili a zařadili se trvale mezi kluby, kde se s malými fotbalisty pracuje nejlépe,“ zní z Tempa.

2. HLAVNÍ PŘÍNOS ÚPRAV

Tempo si chce minimálně zachovat, spíš ještě zvyšovat kvalitu tréninků. Obecně se ví, že v klubu působí vynikající trenéři mládeže, ale... „Pokud nebudou mít kde trénovat, nemohou se děti naučit tolik, kolik by mohli,“ říká Trunečka. „Každý rok vyjde z naší fotbalové školky na čtyřicet malých fotbalistů do týmu U7 a další se ještě

chtějí připojit následně, je to velmi náročné na zajištění trenérů i hracích ploch. Stáli jsme před otázkou, zda jsme schopni se o děti postarat, nebo se budeme věnovat jen těm lepším a ostatní pošleme do jiných klubů nebo za jinými sporty.“

Touto cestou však na Lhotce jít nechtějí. „Věříme, že se dokážeme postarat nejen o největší talenty, kteří od počátku rostou pro naše Sportovní středisko mládeže, ale stejně tak o děti, které třeba s fotbalem začínají později a v konkurenci dalších nevynikají, ale mají zájem, baví je to a kdo ví, možná to jednou dotáhnou ještě dál. Protože kdo to dnes s jistotou pozná?“ táže se předseda klubu. „Navíc cítíme i určitou společenskou a sociální odpovědnost: pokud dětem a rodičům nabídneme možnost sportovního využití, nechceme jim ji po roce dvou brát. I proto se vybudování hři-

Původní škvára v areálu na Tempu...

Hřiště dostávalo hodně zabrat!

Jak vidíte, stavební práce jedou v plném proudu a hráči i fanoušci se mohou těšit na finální výsledek

šťě s umělou trávou stalo naší prioritou a největším přáním."

3. FINANČNÍ ZDROJE NA PROMĚNU

Klub by se k vybudování nových hřišť nikdy nerozhodl bez velké podpory z veřejných zdrojů. Celkové náklady akce včetně umělého osvětlení a DPH totiž přesahují dvacet milionů korun! „Bez dotací se neobejdete," přikyvuje Trunečka. „Samozřejmě je zpracování kvalitního projektu, který by v hodnocení obstál. A pak musíte doufat. I když si můžeme stokrát myslet, že bychom si podporu zasloužili, když se staráme o nejvíc dětí ze všech fotbalových klubů v republice, které vedou vysoce kvalifikovaní trenéři a hřiště máme skutečně zničená, je třeba respektovat, že žadatelů je strašně moc," uvědomuje si.

Tempo se však dočkalo podpory ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Magistrátu hlavního města Prahy, Městské části Praha 4 a Praha 12. „Velmi si toho vážíme," děkuje jeho zástupce. „Snad se projevuje opravdový zájem těchto institucí o skutečnou podporu kvalitní sportovní činnosti dětí, alespoň kritéria hodnocení nastavená v posledních letech o tom svědčí. Jejich finanční pomoc nám spolu s vlastní spoluúčastí umožnila pokrýt náklady první etapy projektu a věříme, že se nám s jejich podporou podaří akci úspěšně dokončit. Protože zatím zdaleka nejsme v cíli."

4. DOBA TRVÁNÍ REKONSTRUKCE

Pominou-li se přípravné a projektové práce, které začaly před dvěma lety, vlastní stavba vypukla v prosinci 2015. A dokončena bude... „Věříme, že na novou sezonu již bude hřiště připraveno. Třeba to bude i dříve, ale s respektem k tomu, o jak náročný projekt se jedná, bychom nechtěli říkat hop..." zůstává předseda klubu opatrný. Z toho vyplývá, že vedení bude pro svá mužstva hledat na jaře náhradní hřiště. To klub každou zimu stálo kolem 200 tisíc korun. „Každou zimu jsme museli naše hráče posílat po pronájmech. A čím více nás je, tím to bylo, bez ohledu na rekonstrukci hřiště, rok od roku těžší. O to větší dík patří klubům, které nám formou pronájmu zimní přípravu umožnily. Výrazně složitější to bude v průběhu jara, kdy se navíc rozeběhne generální oprava hrací plochy současného tréninkového hřiště. To bude extrémně náročná situace," tuší Trunečka, že se zmiňovaná částka za pronájem na jaře výrazně navýší.

5. UMĚLKA A HLAVNÍ HRÍŠTĚ?

Od konce října do začátku dubna kvůli klimatickým podmínkám ano, tak jako je to u ostatních klubů, které mají umělky. Jinak by měla být hlavním hřištěm zrekonstruovaná tréninková plocha. Ta se prodlouží zhruba o pět metrů, což ve výsledku přinese ještě větší rozměry, než měl původní dolní trávník. Vymění se povrch, budou se

instalovat závlahy. Minimálně do září však bude hřiště mimo provoz. „Finální částku na rekonstrukci neznáme, ale opět hovoříme o milionech, byť oproti umělce jich je našťastí výrazně méně," počítá Trunečka.

Když klub před 12 lety vyměnil škváru za travnaté hřiště, byla to na Tempo velká sláva. K tomu přibyla za jednou z branek malá plocha s umělým povrchem a osvětlením, kde se trénuje a hrají se tady také zápasy Hanspaulky. „Bez těchto úprav bychom možná stále živořili s pár desítkami dětí, takže to byla dobrá investice," ohlíží se Trunečka. Tehdejší čtyři miliony vložené do úprav ale nezmizely ve lžících bagrů. Většina materiálu původního hřiště zůstala v areálu a klub ji použije při rekonstrukci současného tréninkového hřiště.

6. ZDRAVÍ HRÁČŮ NA NOVÉ PLOŠE

Jsem si vědomi toho, že v souvislosti s tréninkem na umělém trávníku je často diskutována náročnost ve vztahu ke zdravotnímu stavu hráčů. S výjimkou zimních měsíců, kde se jinde trénuje nedá, však rozhodně nechceme naše týmy přesunout na umělku," ujišťuje Trunečka. „Budeme ji využívat tak, abychom hřiště s přírodní trávou šetřili, když to klimatické podmínky budou vyžadovat. Na druhou stranu: díky spolupráci s policejní akademií a snad i dalšími projektům, na kterých pracujeme, budou naše děti i nadále na přírodní trávě trénovat nadprůměrně často."

7. POSUN KLUBU DÍKY LEPŠÍMU ZÁZEMÍ

„Doufáme, že se posuneme o level výš. Samozřejmě nás netěšilo, pokud si soupeři po zápasech stěžovali na kvalitu hrací plochy na Tempo. Tím spíš, že to nebylo nedostatkem péče ani investic," povídá Trunečka. „Od konce září jsme už vyhlíželi další léto, když se dá hřiště do pořádku. A bylo to zase tak na měsíc. Pokud jde o posun, spíše cítíme, že zatím jen doháníme kluby, kterým se podařilo hřiště s umělou trávou vybudovat dříve. Při vědomí toho, jak složitá je to akce, mají náš respekt."

8. DALŠÍ PLÁNY

Dokončení umělé trávy, předělání tréninkového hřiště na plnohodnotnou plochu. A dál? Dalším přáním Tempa bude nejspíš nafukovací hala, která by pokryla malou umělku, jejíž povrch by také zasloužil výměnu. Vedení totiž s úpravami končit nechce. „Na jednu stranu má náš areál skvělou polohu v klidném prostředí, u lesa a přitom v dosahu sídliště, kde je spousta dětí, které si chtějí hrát. Na druhou stranu je to lokalita, kde se nemůžeme moc rozmáchnout, bez nadsázky bojujeme o každý metr a jeho rozumné využití," vypráví Trunečka. „Před časem jsme umístili do prázdných koutů areálu work-out, cvičicí prvky, byt skromné, máme i les. Kdyby se nám všechno povedlo podle představ zde u nás, budeme ke spokojenosti muset hledat další možnosti a prostory, kde můžeme trénovat a jak podmínky zlepšit. Takže pokud se oba projekty povedou, budeme určitě velmi šťastní, ale že bychom tím měli hotovo, to asi ne..."

NEJ...

PÍSKAT CHLAPY? ZATÍM BYCH SI NETROUFL!

MARIÁN BREZA KOPE ZA ŘEPORYJE, ALE HLAVNĚ: JE NEJMLADŠÍM ROZHODČÍM V PRAZE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Mladšího rozhodčího byste v Praze hledali marně. Vždyť MARIÁNU BREZOVÍ bylo v lednu teprve patnáct let a už má za sebou coby oficiální sudí několik utkání. Pískáním se však hráč Řeporyjí živit nehodlá, chce ho mít jen jako „bokovku“. I tak už ale stihl zčásti okusit nevdechný úděl sudích – i proto, že nechává hře volnější průběh, si vyslechl své. Budoucnost vidí spíš za katedrou, chtěl by být učitelem.

Mariána to k fotbalu táhlo odjakživa, s tátou a prarodiči si chodil kopat už coby malý špunt. „Pak mě přivedli na Motorlet, odkud jsem se zhruba po devíti letech přesunul do Řeporyjí, kde hraju už asi rok a půl,“ sumíruje mladík, z něhož se před časem stal rozhodčí vlastně úplnou náhodou.

„K mámě do práce přišel nějaký pán a říkal, že spěchá, protože jde pískat. Máma se ho zeptala, jak se k tomu pískání dostal, načež jí odvětil, že

přes svaz. No a v podstatě tentýž den jsem už vyplňoval přihlášku,“ usmívá se. „Ale je fakt, že mě to k tomu táhlo odmala. Když jsme si šli s klukama zakopat, vždycky jsem radši pískal,“ vzpomíná.

KONFLIKTY ŘEŠÍ DIPLOMATICKY

Aby se mohl chopit píšťalky, musel Marián pochopitelně absolvovat sérii kurzů. „Na začátku srpna

jsme měli úvodní celodenní seminář, na kterém se střídali různí delegáti a další lidé ze svazu, kteří nám krom jiného říkali o tom, co funkce rozhodčího obnáší. Zkrátka jsme se dozvěděli vše, co nás čeká,“ vysvětluje, jak se dostal k licenci.

Od ledna už se pak z Mariána stal plnohodnotný sudí. Zatím může pískat jen utkání věkových kategorií, do kterých tzv. dorostl, tudíž v jeho případě starší žáky. „Mám dojem, že jako pomezí rozhodčí můžu snad už i po dorostence, ale tím si popravdě nejsem jistý,“ popisuje s tím, že na zápasy mužů by si ještě netroufl. „Popravdě zatím leda tak na mladší dorostence, a to ještě jako postranní. V chlapcech už to bývá dost vyhraněné

a řekl bych, že pro rozhodčího i stresující,“ přemítá.

Ani pro arbitra v nižších věkových kategoriích však není rozhodování zápasů procházkou růžovým sadem. „Samozřejmě jsem si už něco vyslechl, ať už od diváků nebo od trenérů. Ale vždycky se snažím řešit to diplomaticky a třeba o poločase tomu člověku vysvětlit, proč jsem co zapískal. Je mi jasné, že na podobné třeňky musím být připravený, ale jsem přesvědčený, že případné nadávky je potřeba ignorovat a řešit je až posléze,“ uvědomuje si.

UČITEL DĚJEPISU A ZEMĚPISU

Na konflikty bude Marián muset být připraven už jen proto, že zá-

Tak kolik nastavíme?

Marián Breza

Proč si nezapózoovat?

pasům nechává volnější průběh. „Ze začátku jsem si říkal, že radši budu pískat víc, ale nakonec je to naopak. Koneckonců i od svazu mám doporučení, abych hru moc nekouskoval. Hlavně u mladších výběrů jde totiž o to, aby ti kluci hlavně hráli. I když už jsem si na tenhle volnější styl pískání vyslechl pár komentářů, zejména od trenérů, kteří mi říkali, že ten a ten zákrok už byl možná na hranici a mohl jsem ho písknout,“ přiznává.

Malí fotbalisté si zpravidla dávají velké cíle a mají slavné vzory. U sudých to ale – třeba v Mariánově případě – neplatí. „Vyloženě vzor mezi rozhodčími nemám, protože když se dneska podíváte na rozhodčí, tak...

no... nic slavného to není,“ směje se. „A kam to chci dotáhnout? Nijak vysoko určitě ne, maximálně tak A nebo B třídu. Jak už jsem říkal, pak už to bývá moc vyhrocené.“

Jako profesionální rozhodčí se tedy Marián Breza, který momentálně studuje na gymnáziu Christiana Dopplera, živit nebude. Svou budoucnost vidí spíše za katedrou. „Rád bych byl učitel, nejradši dějepisu a zeměpisu, protože tyhle předměty mě nejvíc baví a navíc mi nepřijdou nijak extra náročné. Pískání bych chtěl mít jako vedlejší práci, v podstatě pro zábavu. U fotbalu se totiž chci držet, protože mě hrozně baví. I proto mě do budoucna láká trénování,“ líčí nejmladší pražský rozhodčí. ■

Udrží si nadhled i v další kariéře?

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

STŘÍDÁNÍ

MODEL? TO JSEM JÁ!

SVATOPLUK SÝKORA NAVAZUJE NA OTÁZKY MARTINA LESE

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV SV. SÝKORY, PAVEL JIŘÍK ST.

„Jaká je u vás v týmu Zbraslavi parta? Máte tam nějaký úplný blázný na útekku? A můžeš dosadit jména hráčů do jednotlivých rolí? Nejlepší hráč, největší nervák v týmu, klid'as, model, hudební DJ, samotář, partyboy...“
Tak znělo zadání otázek pro SVATOPLUKA SÝKORU z tábora Přední Kopaniny – konkrétně od Martina Lese. Jak se s tím popasoval?

„Parta na Zbraslavi je výborná, je to i jeden z důvodů, proč se nám tuto sezonu tak daří. Minulý rok jsme si užili všichni postup do přeboru a jedeme v totožné sestavě dále,“ říká na úvod Sýkora, který patří mezi nejlepší střelce nejvyšší pražské fotbalové soutěže.

KDO JE KDO

A teď to zajímavé: role v týmu na trávníku i mimo něj... „Blázni na útekku? Myslím, že v naší základní sestavě je tak půlka hráčů, o kterých bych mohl říci, že jimi jsou,“ směje se Sváta a dodává i konkrétní jméno: „Kdybych měl vybrat jednoho, tak určitě Míra Král. Asi to není pro trenéra Vašuta sranda nás

trénovat, ale aspoň není nuda.“ Další jména k dotazu Martina Lese pak Sýkora i blíže komentuje.

Nejlepší hráč: „Co se týče talentu, tak je to opět Miroslav Král – klasický levonohý hráč, který miluje balon. Z celkového pohledu jsou pro mě ale nejlepší a nejdůležitější hráči Michal Žizka a Ondřej Sedláček, bez nichž si naši sestavu neumím představit. No a samozřejmě ještě bez sebe...“ (chechtá se)

Největší nervák: „Michal Žizka. Neuvěřitelně soutěživý hráč, který nesnáší jakoukoliv porážku. To se pak může zbláznit! S ním na tréninku když hrajete v jednom týmu, tak musíte makat na sto procent.“

Největší klid'as: „Martin Kudrna. Někdy jsem ho neviděl našťvanýho, je to fakt velký pohodář. Když nedal na podzim rozhodující penaltu proti Zličínu, do pěti minut se v kabině zase usmíval.“

Model: „To asi musím říci sebe! Stačí si totiž vzpomenout na jedinou příhodu. Před třemi lety jsem na Zbraslavi u zrcadla nechal gel na vlasy a odešel do jiného klubu. Když jsem se před rokem vrátil zpět, tak tam ten gel byl na tom samém místě a úplně plný.“

DJ: „Brankář Radek Činovec. Je to elektrikář a jediný umí pustit naše polorozbité rádio. Tak proto.“ (směje se)

Samotář: „Myslím, že máme skvělou partu, a tudíž nemůžu říci o někom, že by byl úplně samotář.“

Partyboy: „František Kocourek. Ten nedávno přišel na zápas a měl na ruce ještě razítko z jedné diskotéky. Když člověk nemůže Kocoura najít, uvidí ho každý víkend v jeho oblíbeném klubu v centru.“

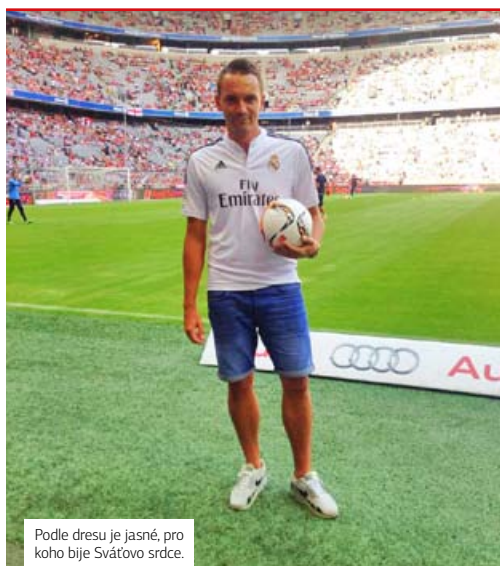
CÍL: POHLEDNÝ FOTBAL

Třetí místo po podzimu je pro partu fotbalistů ze Zbraslavi velmi lichotivé a samotní hráči si ho velmi váží. „Určitě je vše i dílem výborného kolektivu. Hrajeme spolu už dlouho a na hřišti bojujeme jeden za druhého. Každý umí zařvat, když je třeba, ale hlavní slovo v kabině má náš kapitán Žizka a pochopitelně i trenér Vašut,“ říká k receptu na úspěch Svatopluk Sýkora.

Cíl v podobě záchrany a umístění v klidném středu tabulky už nebude těžké splnit, ale na druhou stranu – proč nechtít víc? „Rádi bychom i nadále hráli pohledný fotbal pro fanoušky a uvidíme, na jaké umístění to bude nakonec stačit. Osobní cíle nemám, chci jen dát co nejvíc gólů a pomoci tím týmu k co nejlepšímu umístění,“ dodává ke zbraslavskému jaru obávaný přeborový kanonýr. ■

Ano, styl Sýkora má...

Podle dresu je jasné, pro koho bije Svátovo srdce.

STŘÍDÁNÍ

SVATOPLUK SÝKORA

PETR JACKL

„Chtěl bych se zeptat, proč není v áčku Admiry, když patří k nejlepším hráčům B-týmu, a jestli je to z nezájmu trenéra áčka, nebo nezájmu Petra hrát za áčko. Pak mě zajímá, jak to dělá, že má na kontě tolik gólů a přitom hraje na postu stopera, a jestli má nějaký recept na proměňování penalt, když jich už tolik dal. A dále bych se chtěl zeptat, jaké pro něj bylo hrát proti Zbraslavi a konkrétně proti mně a zda by ho nelákalo hrát za nás, když bydlí v sousedních Lipencích...“

EXKLUZIVNÍ SOUTĚŽ PRO FOTBALOVÉ KLUBY

Zahrát si utkání proti prvoligovému týmu, potkat se na trávníku s ligovou hvězdou nebo si zatrénovat pod vedením profesionálního trenéra? Pokud se stanete součástí projektu Gambrinus Kopeme za fotbal, tyto sny se splní i Vám a lidem ve vašem klubu.

NOVĚ I PRO KLUBY Z KRAJSKÝCH SOUTĚŽÍ!

Kopeme za fotbal je projektem pro všechny zapálené týmy z krajských a okresních fotbalových soutěží. Principem soutěže je sbírání bodů ve sportovní, digitální a pivní části soutěže.

CO MŮŽETE VYHRÁT

- 1 Přátelské utkání s týmem ze SYNOT ligy
- 2 Trénink pod vedením trenéra ze SYNOT ligy
- 3 Dotaci na zkvalitnění fotbalového zázemí až ve výši 10.000,-Kč
- 4 Občerstvení na „Zápisný“ a „Dokopnou“ – sudy piva Gambrinus a grilované selátko

VOUCHER

Sleva 40%

ZÍSKEJTE SLEVOU VE VÝŠI 40% NA ZBOŽÍ ZNAČKY PUMA

Aktivní týmy mohou získat další ceny, které účast v projektu přináší, např. slevu ve výši 40% na zboží značky Puma ve vybraných obchodech.

JAKÉ JSOU PODMÍNKY VSTUPU DO SOUTĚŽE?

- 1 Zaregistrovat se na: www.gambrinus.cz/kopemezafotbal
- 2 Zakoupit 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus a nákup doložit fakturami a zaslat je pořadateli na: kopemezafotbal@gambrinus.cz

PÁTÝ SUD PIVA ZDARMA

V hracích měsících mohou fotbalové hospody přidružené ke klubům či samotné kluby využívat akci 4+1. Principem této akce je, že pokud klub nebo hospoda nakoupí a vytočí 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus v daném měsíci a doloží tuto skutečnost fakturami, dostanou pátý sud piva Gambrinus zdarma!

REGISTRUJTE SE A VÍCE NAJDETE NA: WWW.GAMBRINUS.CZ/KOPEMEZAFOTBAL

napivosrozumem.cz

LEGENDA

FRANTIŠEK ŠAFRÁNEK: BEK S DĚLOVOU RÁNOU

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Dukla 1961: zleva sedí Brumovský, Vacenovský, trenér Vejvoda, Tauchen a Jelínek, nad nimi Kouba, Šůra, Masopust, asistent Mirka, Kučera, Borovička a Pavlis, nahoře Pluskal, Novák, ŠAFRÁNEK, Dvořák, Urban a Čadek.

„Na trestný kop jde Šafránek. Chystá si míč, ale brankář je příliš jistý, míč je daleko, nenechal si vůbec postavit zeď. A vedeme jedna nula!“ Tak popsal Frantův gól proti Rumunům v přímém rozhlasovém přenosu nezapomenutelný reportér Josef Laufer. V té chvíli – běžela 38. minuta – nemohl vědět, že to bude toho dne gól jediný. Tím méně, že díky němu postoupíme na MS 1954. A konečně už vůbec ne, že jednou provždy zůstane jediným také v „Šafrdově“ reprezentační dráze!

Tak ať, stál za to! V klíčovém zápase kvalifikační skupiny se lámal chléb. Rumuny jsme předtím na Strahově porazili 2:0, Bulhary v Sofii 2:1, ale Rumuni nad nimi vyhráli oba zápasy. Prohrát teď v Bukurešti, zbývala by nám v nejlepším případě naděje na třetí zápas na

neutrální půdě... Jenže se do toho vložil náš pravý obránce, který měl ránu, jako když kopne kůň. Po jeho drtivém projektilu ze třicetimetřové vzdálenosti se gólman Birtasu nestal ani ohlédnout...

Byl to Šafránkův šestý mezistátní zápas tři roky poté, co ho ještě v doros-

teneckém věku získala Sparta. Když klub takového věhlasu sáhl do II. třídy po sedmnáctiletém kloučkovi, pak už muselo jít o talent jako hrom!

SMOLNÝ LIGOVÝ DEBUT V PLZNI

To měl Franta vážně pech! Na startu podzimu 1950 (tenkrát se hrávalo v obráceném gardu jaro – podzim) rudí nečekaně doma podlehli Vítkovicím 0:1. Ke změnám v sestavě, které neúspěch vyvolal, patřilo i zařazení ještě ne devatenáctiletého Šafránka doprostřed obrany. V té době se u nás

teprve začínalo hrát se stopery; ani mnohem zkušenější borci moc přesně nevěděli, co se na tom postu vlastně od nich čeká. Na plzeňské Roudné tenkrát shořelo celé rudé mužstvo – Viktorka je vyklepla 4:0! Na koho se to dá svést lépe než na debutujícího „mlaďocha“? A tak se Franta pokorně vrátil do obrany rezervního mužstva a dál čekal na lepší šanci. V áčku na levém beku hrávali velezkušení borci Menclík nebo Zuzánek. Jenže se oba v létě 1951 zúčastnili černé jízdy slávisťské partičky za borským broušeným sklem. Trestry pršely, a tak

V čele pelotonu při zimní přípravě Dukly. Za ním zleva Josef Šůra, Svatopluk Pluskal, Jozef Adamec a Jan Brumovský. I při takových přespolicích se ladila příští „americká“ forma.

Kdykoli chyběl v sestavě Dukly dlouholetý kapitán Novák, patřil vždy Šafránek ke kandidátům na záskok. Tady je před utkáním s armádním týmem Vorwärts z někdejší NDR.

FRANTIŠEK ŠAFRÁNEK 2. 11. 1931–27. 6. 1987

Post: pravý obránce

Hráčská dráha: 1939 Sportovní sdružení Vršovice, 1949 Sparta, 1952 ATK / ÚDA / Dukla Praha, 1966 Vlašim (do roku 1970), 1974 RH Strašnice (do roku 1976)

Bilance v lize: 15 ročníků v letech 1950 až 1965, 238 utkání, 28 gólů

Mistrovské tituly: 1952, 1953, 1956, 1958, 1961, 1962, 1963, 1964

Mezistátní utkání: 22 v letech 1951 až 1961, 1 gól; účastník MS 1954 a Evropského poháru (ME) 1960

Trenérská dráha: 1970 Dukla Slaný (do roku 1974)

Tvrdí, rychlý, technicky vybavený útočný obránce s dábělskou střelou a přesnými pasy do běhu spoluhráčů, to byl František Šafránek.

Národní mužstvo v přípravě na MS 1954: zleva stojí Reimann, ŠAFRÁNEK, Pažický, Hledík, Malatinský, Novák a Benedikovič, pod nimi Pešek, Hlaváček, Trnka a Hemele.

do podzimních odvet trenér Srbek znovu sáhl po Šafránkovi. A on od prvního mače zářil, jako kdyby hrál ligu odjakživa!

Stačilo několik zápasů a byl nominován do národního mužstva pro ostravský zápas s Maďary! Ti už se zřetelně drali do postavení nejlepšího evropského týmu a na pravé straně útoku už měli bleskurychlou dvojici Sandor – Kocsis! I když nemohlo nastoupit půl tuctu potrestaných plejerů z posledního mezistátního utkání, naši překvapili. Prohráli jen 1:2, a výsledek mohl být i lepší. Stačilo, kdyby nám sudí neupřel

penaltu... Sportovní týdeník Ruch napsal: „Radostným přínosem zápasu byly velmi pěkné výkony mladých hráčů, především Šafránka a Rečka...“

Ještě ve Spartě se černovlasý bek poprvé stal mistrem ligy, i když mu obvykle statistiky ten úspěch upírají. Neprávem: na jaře odehrál většinu zápasů. Kupodivu častěji na levém křídle než v obraně, kde už měl pečeť reprezentanta. V těch časech byla nouze o ostrostřelce a on během té řádky zápasů nastřílel tři góly. Brankářům naháněl hrůzu, ještě než sudí poprvé hvízdli.

ZDÁRNÉ TESTY NA LEVÉM KŘÍDLE

Spartané však museli ligu dohrát už bez něho, protože byl v červnu povolán na vojnu do ATK. Ve stejném termínu s Novákem, se kterým – už jednou provždy na pravé straně – vytvořil skálopevnou obranu armádního týmu i reprezentace. I pro světový šampionát v roce 1954. Potom ho načas připravil o dres se lvíčkem Oldřich Menclík, po něm Jan Hertl, pro MS 1958 bratislavský Gustáv Mráz a nakonec před odletem do Chile Jan Lála. „To máš tak...“ řekl o tom „Šafrda“ tehdy autorovi tohoto seri-

álu, „vždycky, když mi to docela sedlo, někomu to dřeplo ještě líp. Ale všichni to byli borci, jeden jako druhý!“ I tak se stal členem týmu, který roku 1960 uhrál třetí místo v Evropě. A v Dukle dál patřil k pilířům týmu; v první půli 60. let s ním udělal čtyři tituly v nepřetržitě řadě. A samozřejmě nechyběli u triumfů vojáků z Julisky v americké letní lize...

Franta měl veliké válečnické srdce. Jen jednou ho zradilo – v padesáti šesti letech při utkání staré gardy Dukly zemřel na hřišti v Bruntále, v červenožlutém dresu, se kterým se dožil tolika úspěchů... ■

DROBNÉ KLEPY

ROČNÍK S PEČETÍ KVALITY

S fotbalisty to máte jako s vínem. Některé ročníky dozrají tak, že na ně znalci pějí ódy ještě po desítkách let. V naší lize mívá takovou pověst ročník 1931. Opravdu se vydařil! Jak obecně, tak zejména v Dukle, které patřila první polovina 60. let. Z nesmrtelných legend, které jsme si tu už představili, v ní hráli Josef Masopust, Ladislav Novák a Ladislav Borovička, v reprezentačním mužstvu pak třeba Vilém Schroj, Imrich Stacho, Ladislav Kačáni, Anton Moravčík, Jiří Feureisl či Vlastimil Bubník, mezi ligovými kanonýry Miroslav Wiecek... A v neposlední řadě tam válel také František Šafránek. Dres se lvíčkem z nich ze všech oblíkl jako první, když mu ještě chyběly téměř tři týdny do dvaceti let!

VE STOPÁCH „BUNI“ VEDRALA

Z plejády někdejších vršovických fotbalových klubů patřilo k nejčilejším Sportovní sdružení. I Klokani tam občas sáhli pro posilu. Nejvíce se jim vyplatil robustní Josef Vedral alias „Buňa“, občanským povoláním řezník. Získali ho jako průbojného útočníka s mimořádně tvrdou střelou, ale hráče národního mužstva z něho udělali až tím, že ho přeřadili do obrany. Jeho penalty a „trestňáky“ byly pověstné a obávané. Běda borci, kterého trefil ve zdi! Jednou se mu pokusil zneškodnit pokutový kop bratislavský Reimann, pověstný tvrdás. Strčil mu do rány ruku a potom běhal v šoku po vápně a křičel bolestí... Kdo ví, čím to bylo (snad vodou, říkalo se žertem v ochozech pražských sta-

dionů), že ve Sdružení o pár let později vyrostl hráč a střelec stejného typu jako Vedral. Prý nějaký Šafránek... Brzy se také o něm za bariérami říkalo, že by mohl překopnout kolejnici. Jen ta jeho cesta do reprezentace nevedla přes Ďolíček, ale přes Letnou a Duklu.

S HOUSLEMI DO AMERIKY

„Šafrdovi“ říkali také „Paganini“. Jeho maminka byla pyšná na synkovu hru na housle. Věřila, že mu ten talent otevře cestu třeba do České filharmonie. A on by to byl nejspíš opravdu dokázal. Vystudoval konzervatoř, ale v té samé době se začal proměňovat ve fotbalovou hvězdičku a téhle dráze dal k mámině velkému zármutku přednost. Na housle ale nezanevřel. Hrával na ně tak rád, že je

bral s sebou i na zájezdy po celém světě. Spousta fanoušků o tom neměla tušení, až to na něho v adventním čase roku 1958 práskl Stadion před odletem Dukly na středoamerické turné, během kterého v Mexiku porazila slavný Santos s Pelém! Ve fotbalové lize byli tehdy vystudovaní houslisté dva. Tím druhým byl o tři roky starší Jan Fábeka, Frantův předchůdce v roli pravého beka pražského armádního týmu, později hráč Kladna a ještě později generální sekretář fotbalového svazu. Fáberovu proslulou tvrdost si leckdo vysvětloval právě kladenskou školou, ale to byl omyl; Fábeka tam přestoupil až z vojny. Pocházel z Plzně, kde stejně jako slavní bratři Hájkové začínal v kdysi výtečné Olympii. ■

MLÁDEŽ

ZA SEZONU DAL PŘES STO GÓLŮ

MARTINA VONDRUŠKU Z PRAGY ZDOBÍ PROFESIONÁLNÍ PŘÍSTUP, KOPACÍ TECHNIKA A ČTENÍ HRY

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV M. VONDRUŠKY

V Pragovce je duší týmu mladších žáků, kteří loni slavně vybojovali přebor. Třináctiletý střední záložník MARTIN VONDRUŠKA měl na postupu coby kapitán a tahoun týmu lví podíl. Pro klučinu, z jehož přístupu k fotbalu by si mohl brát příklad kdejaký profík, to ale určitě nebyl poslední zásadní úspěch. Vždyť ještě nedávno platil za stroj na góly – za jednu sezonu jich dokázal dát přes sto! Martin, mezi jehož koníčky patří focení se se známými sportovci, má všechny předpoklady k tomu, aby to ve fotbale dotáhl daleko. Třeba až do jeho vysněné Bundesligy.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Fotbal mě bavil už od malička. Sledoval jsem ho v televizi nebo s tátou na stadionech. Začínal jsem ve čtyřech letech na Střížkově, odkud jsem po roce přešel na Pragovku.

■ Důležité kroky v kariéře:

Hodně důležitá zkušenost pro mě byla, když jsem si spolu s dalšími

kluky z Pragovky mohl zahrát za Slavoj Vyšehrad. Měli jsme tam střídavý start a hráli jsme tam první ligu, a to ještě v kategorii o rok výš. To byla výborná škola.

■ Nejoblíbenější trenér:

Na Pragovce se mi vryli do paměti hlavně dva trenéři – Petr Mathauser a Vladimír Kotlář – ale ani jeden nás už netrénuje. Oba byli sice jako tre-

néři úplně odlišní, ale s oběma jsem si rozuměl. Jinak mimo Pragovku je mým oblíbeným trenérem Vítězslav Lavička.

■ Fotbalový vzor:

Philipp Lahm.

■ Oblíbený klub:

Bayern Mnichov.

■ Neoblíbený klub:

Vyloženě neoblíbený klub nemám, ale asi nikdy nefandím Realu Madrid.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Prahy v sezoně:

Porazili Čechii Uhřetěves 2:0. Naši chlapi porazili silného soupeře, za kterého hráli např. Michal Horňák, Dalibor Slezák a další známí fotbalisté.

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Asi to bylo finále turnaje ve Francii, kde jsem v penaltovém rozstřelu proměnil penaltu. Finále jsme nakonec na penalty vyhráli.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Na vlastní oči to byl zápas Sparty s Chelsea (0:1), kdy jsem seděl v první řadě u střídaček a všechny ty hvězdy jsem měl kousek před sebou. V televizi to bylo semifinále MS 2014 Brazílie-Německo 1:7.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Erik Veselý a Mikuláš Miča.

■ Sportovní cíl:

Chtěl bych hrát Bundesligu.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Rozhodně bych chtěl dělat něco kolem sportu, nejlépe kolem fotbalu.

Se sourozenci...

Na hřišti je jako doma.

Úlovek v podobě Klaase-Jana Huntellara

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — SPARTA

RONALDO NEBO MESSI — MESSI

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — ÚTOČIT

BLONDÝNY NEBO BRUNETY — BLONDÝNY

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — BUNDESLIGA

OČIMA TRENÉRA

„Fotbal pro Martina znamená vše! Je jím, v dobrém slova smyslu, až posedlý. Tým je pro něj jeho druhou rodinou, dýchá pro něj. Za přístup, který má, by se nemusel stydět ani profesionální hráč. Tréninkové jednotky odjezdí vždy na sto procent, a kdyby mu to čas dovolil, tak by trénoval a hrál neustále. Když na Pragovce začínal, byl to stroj na góly, v mladších kategoriích pro něj nebyl problém nastřílet během sezony více než sto gólů. Postupem času se z hrotu posunul do zálohy. U nás v týmu mladších žáků hraje převážně středního kreativního záložníka. Když musí, je ale schopen zahrát na jakémkoliv jiném postu. Post středního záložníka je pro něj jako dělaný. Jeho výborná kopací technika, čtení hry a hra v defenzivě ho k tomu předurčují. Jediná věc, kde má rozhodně velké rezervy, je rychlost. V minulé sezoně byl Martin jedním ze strůjců historického úspěchu pragovického mládežnického fotbalu, když se týmu mladších žáků po dlouhém čekání podařilo postoupit do Pražského přeboru.“

Jan Pospíšil, trenér mladších žáků TJ Praga Praha

Třeba jako hráčský agent nebo sportovní manažer. A kdyby to nevyšlo, tak mě baví třeba grafická práce na PC.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Dříve jsem hrál ještě florbal, ale z časových důvodů jsem s ním skončil a věnuji se jen fotbalu.

■ Mimosportovní zájmy:

Všechno, co mě baví, má něco společného se sportem. Když jsem se ještě jako mladší kluk (bylo mi asi osm let) chodil dívat na fotbalové zápasy, tak jsem se tam občas vyfotil s nějakým známým fotbalistou. A to mi vlastně zůstalo a postupem času se to stalo i mým koníčkem. Dnes mám společné foto zhruba se čtyřmi tisíci sportovci.

No a ve volných chvílích ještě asi PC, televize a hraní si s mladšími bratry – mám dva. Hlavně pak s tím nejmladším, kterému je dva a půl roku. S tím si vždycky pořádně zařídíme.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

U televize, když si pustím Simpsonovi nebo Teorii velkého třesku.

■ Oblíbené jídlo:

Pizza nebo kuřecí řízek s kaší.

■ Oblíbená hudba:

Imagine Dragons.

■ Oblíbený film:

Star Wars.

■ Prospěch ve škole:

Dvě dvojky.

■ Počet přátel na Facebooku:

720.

Relax na dovolené

Martin se spoluhráči z Pragovky

PATRONI MLÁDEŽE 2016

Frýdek, Souček, Tetour a Havel. To jsou čtyři patroni mládeže z řad zástupců Prahy v SYNOT lize. Pražský fotbalový svaz opět navazuje na tradici, kdy vybraní ligoví hráči zaštití projekty PFS zaměřené na mládež po celý kalendářní rok. Noví patroni společně hlásí: Bavte se fotbalem!

I v roce 2016 bude Pražský fotbalový svaz pokračovat v tradičních a úspěšných projektech zaměřených na fotbalovou mládež v Praze. Navíc projekty Neberte nám naši hru, Můj první klub, Dětský fotbalový pohár a Tour de Club získají opět nové tváře. V rolích patronů se představí Martin Frýdek (AC Sparta Praha), Tomáš Souček (SK Slavia Praha), Daniel Tetour (FK Dukla Praha) a Milan Havel (Bohemians Praha 1905).

„Navazujeme na tradici z minulých let a opět jsme ve spolupráci se čtyřmi pražskými ligovými kluby vybrali nejvhodnější zástupce, jež mohou být vzory pro mladé začínající fotbalisty a fotbalistky. Jde o kluky, kteří ještě nedávno hráli v mládežnických soutěžích a postupně se stávají čím dál důležitějšími články základních sestav ligových týmů. Věřím, že jejich kariéry budou motivovat fotbalovou mládež v Praze,“ řekl Jan Gruber, který má jako marketingový manažer zmíněné projekty na starost.

Pražskou fotbalovou mládeží prošli všichni čtyři patroni. „Začínal jsem v klubu SK Čechie Smíchov, kam mě dovedl táta, kde jsem hrál se svými dvěma bratry. Už od prvního tréninku jsem věděl, že fotbal je pro mě ten správný sport,“ prozradil o svých začátcích Daniel Tetour z Dukly.

To Tomáš Souček sice první kopačky nazul v Havlíčkově Brodě, ale již v brzkém věku ob-

lékl dres Slavie: „Na začátky vzpomínám velice dobře. Baval mě pomalu každý okamžik, a to je v mládí to nejdůležitější,“ říká slávistický záložník.

PROJEKTY MLÁDEŽE PFS

mujprvniklub.cz

Neberte
nám naši
hru

DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR

TOUR DE CLUB

A jaké měl fotbalové mládí Milan Havel? „Dostal jsem se do nejlepšího ročníku, co na Bohemce byl. Ročník 94 trénoval pan Richtrmoc, měli jsme ho dlouhá léta, spoustu nás toho naučil. Bylo to úžasné období, fotbal mě neskutečně bavil,“ vzpomíná ligový hráč Bohemians, který sám v klubu pomáhá s mládeží u kategorie starší přípravky.

Nostalgicky hovoří o svých prvních kontaktech s fotbalovým míčem i Martin Frýdek. „Bylo to strašně fajn, prakticky každou volnou chvíli jsem kopal do balónu. Fandil jsem tátovi a představoval si, že taky hraju velké zápasy, říká hráč Sparty a reprezentant České republiky.

Kolik dalších takových talentů v prostředí pražského fotbalu roste?

Co radí patroni mladým fotbalistům a fotbalistkám?

Martin Frýdek

AC SPARTA PRAHA

„Když si půjdeš za svým cílem, budeš poslouchat trenéry a pracovat na sobě, výsledky se dostaví.“

Tomáš Souček

SK SLAVIA PRAHA

„Těšte se na každý trénink. Makejte, i když se nedaří. Přidat si navíc vám může v dospělosti přinést krásný život.“

Daniel Tetour

FK DUKLA PRAHA

„Neztrácejte hlavu, když vám něco nejde. V mládí se toho nejvíce naučíte. Nejdůležitější je mít z fotbalu radost.“

Milan Havel

BOHEMIANS

PRAHA 1905

„Choďte na trénink s radostí a ne z povinnosti. Dejte do fotbalu vášeň!“

MALÍ FOTBALISTÉ A FOTBALISTKY!

Stanete se dobrými fotbalisty, když budete respektovat tato pravidla:

1
Respektujte
spoluhráče
a protihráče

2
Bavte se
fotbalem
a vždy hrajte
fair play

3
Poslouchejte
svého
trenéra

4
Respektujte
rozhodnutí
rozhodčího

5
Nechtějte
rozhodnout
sami, buďte
součástí
týmu

PRA
PRA
PRA
PRA

HA
GUE
GA
G

partner
mládeže

FOTBAL NÁS BAVÍ!

TRÉNINK

BAGOVKY A PRŮPRAVNÉ HRY

SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRENÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

ILUSTRAČNÍ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

V návaznosti na učení se spolupráci a rozvíjení individuálních herních činností jednotlivce v hrách se dostáváme k tématu pozičních her a malých forem fotbalu. Jelikož hra je nejkompaktnější a nejzábavnější způsob rozvoje hráčů, dejme jí tedy v tréninku přípravek a žáků nejvíce prostoru.

METODIKA ROZVOJE

Průpravné a herní cvičení

Důraz na uvolňování, nabíhání, vnímání pohybu spoluhráčů a protihráčů, přihrávání si nebo kličkování mezi pasivními obránci (trenéři – chytači), následně se zvyšuje aktivita obránců, zmenšuje prostor atd.

Bagovky

Začínat v menší počtu 3na1, 4na1, 4na2 – zpočátku s pasivnějším obráncem (trenér). Po zvládnutí základní formy si můžeme stanovit další podmínky.

Varianty: přeběhy, výměny, činnost po odehrání středového „žolíka“ atd., propojení se střelbou, postupné přidávání obránců.

Poziční hry nebo brankové hry

Mladší příprava: hry 1na1, 2na2 – hráči vnímají především míč a někdy svého spoluhráče. Často potřebují více doteků.

Starší příprava: hry ve větším počtu 2na2, 3na3, 4na4 – rozvoj prostorového vnímání a možnost spolupráce s více spoluhráči.

VÝHODY HER

- učení se vyhodnocovat – volba individuálního řešení nebo spolupráce
- rozvoj v útočné i obranné hře
- proměnlivé herní situace (každá situace je specifická)

- možnost neustálé aktivity a zapojení – kondiční charakter
- rozvoj celkové motoriky, zapojení hry rukama (mini házená, mini ragby), chytání, pády
- prožitky

NA CO SE ZAMĚŘIT

- aktivita hráčů – nabíhání, komunikace (zavolat, ukázat), obsazování
- snaha hráče s míčem cíleně přihrát nebo obejít
- převzetí míče do pohybu
- chování hráčů po ztrátě míče

ROZDĚLENÍ A TYPY HER A JEJICH CÍLE

Bagovky (hry v přečíslení): např. 3na1, 4na1, 4na2, 4na3

Cíl: technika, převzetí míče, výběr místa, napadání

Poziční hry s vyrovnaným počtem hráčů: např. 2na2, 3na3, 4na4

Cíl: střídání rolí, hra pod časoprostorovým tlakem

Hry se žolíkem a s podporou útočících hráčů: např. 2na2+1, 3na3+1, 4na4+2

Cíl: udržení míče v převaze, výběr místa, přenášení hry

Hry s narážeci ve vymezených prostorech: např. 3na3+4, 2na2+2

Cíl: přenášení prostoru, vytváření převahy kolem míče

BAGOVKA 1

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Rychlá práce s míčem (dotyk + odehrání)

Název cvičení:

Bago skrz čtverec

Slovní popis:

Hráči na obvodu hrají na dva povinné doteky a musejí odehrát na svého spoluhráče přes dvě strany čtverce (míč musí projít přes čtverec). Obránce může kamkoliv i ven ze čtverce.

Varianty:

Upravit velikost prostoru. Zvýšit obtížnost pravidlem o způsobu převzetí a odehrání např. jednou nohou příjmu a druhou odehrání.

Důležité:

Neustálá aktivita krajních hráčů, vysoká aktivita na míč od obránce směrem na míč (musí umět dostat hráče pod tlak při odehrávání).

BAGOVKA 2

Věková kategorie:

U10 – U15

Zaměření cvičení:

Rychlé přepínání po zisku nebo ztrátě míče. Hra v přečíslení

Název cvičení:

Bago s výměnou rolí

Slovní popis:

Hra 4+1 žolík proti třem obráncům. Pokud obránci získají míč konstruktivně (nestačí dotyk nebo ukopnutí), hrají uvnitř бага 3 na 1 až do doby, než napadající hráč získá a dokáže znovu přihrát na svého spoluhráče na obvodu. Následně modrá trojice opět získává míč.

Varianty:

Po ztrátě brání ten červený hráč, který o míč přišel.

Důležité:

Rychlá práce s míčem, napadání míče a krytí prostoru + středového žolíka, rychlé přepnutí do nové role.

PRŮPRAVNÁ HRA 1

Věková kategorie:

U8 – U15

Zaměření cvičení:

Výběr místa, práce s míčem

Název cvičení:

Přihráj skrz branku (proved' míč brankou)

Slovní popis:

Hra 4na4 s úkolem přihrát si s jakýmkoli spoluhráčem skrz libovolnou branku.

Varianty:

Možnost je hrát formou házené (lépe mít branky z tyčí). Hráč může brankou míč prohodit a oběhnout vně plus opět převzít, nebo obráceně někomu přihrát kdekoliv, proběhnout bez míče brankou + znovu převzít.

Důležité:

Sledovat a podporovat správný výběr místa a pohyb spoluhráčů bez míče tak, aby mohli co nejrychleji získat bod.

PRŮPRAVNÁ HRA 2

Věková kategorie: U9 – U15

Zaměření cvičení: Změna těžiště hry

Název cvičení:

4na4 + brankář (nebo žolík)

Slovní popis:

Hra 4na4 na 4 mini branky otočené směrem do hřiště. Po zisku míče musí dojít ke spolupráci s brankářem, který není atakován uvnitř malého čtverce a snaží se rychle otočit hru. Po přihrávce od brankáře může dojít k okamžitému zakončení na libovolnou branku.

Varianty:

Změna velikosti prostoru. Hráč, který převezme míč od brankáře, musí jít do zakončení sám.

Důležité:

Specifický pohyb pro převzetí (např. vycouváním do hloubky od branky), volba individuálního řešení nebo spolupráce pro docílení branky. Snaha vyhledávat zakončení do neobsazené branky.

HISTORIE

A KVAŠŇÁK NEDAL PENALTU!

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
TO TO LETÍ, DERBY VE ZNAMENÍ „S“ JE STO DVACET LET

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Situace, ze které se zrodil absurdní „vlastenec“, dílo nedorozumění zkušených reprezentantů Karla Seneckého a gólmána Karla Horáka v ligovém střetnutí Sparta – Slavia na podzim 1947.

Vlastně šlo původně pouze o jeden ze šesti plánovaných „matchů“ turnaje honosně nazvaného Národní zápasy mužstev kopaný míč cvičících a rozhodně ne o ten nejdůležitější. Přesto právě klání ze soboty 29. března Léta Páně 1896 jednou provždy vstoupilo do klenotnice české fotbalové historie. Neboť toho dne se poprvé utkali fotbalisté Sportovního klubu Slavia a Athletic clubu Sparta.

Okolnosti utkání podnes zatemňuje mýtus o jeho dějišti. Hrál se sice na Císařské louce, ale zcela určitě ne na hřišti SK Smíchova, které se roku 1957 po přesídlení klubu na smíchovský břeh (Speciál o něm psal minule) stalo domovem radlických fotbalistů. Jako malý kluk jsem ten omyl sdílel. A jak rád! Když jsem oblékl černobíle pruhaný dres žáků SKS, hrál mne pocit, že v něm proháním merunu právě na kolbišti někdejšího prvního derby „S“. Jenže to právě byl omyl jako hrom.

NA KONÍČKY, NEBO NA FOTBAL?

Klub dlouho působil za hranicemi tehdejšího samostatného města Smíchova. Své první smíchovské hřiště na ostrově otevřel až 1. května 1921. A kde se hrál zápas, v němž sudí Josef Rössler-Ořovský uznal gól Sparty, ale posléze jej odvolal, takže platí výsledek 0:0? (Pozor, nebylo to nic proti ničemu; podle tehdejší české verze pravidel museli dosažené góly schválit oba kapitáni.) Přece na Císařské louce, jenže na té původní, po které dávno není ani památky. Staré Královské – později z devótnosti k Habsburkům Císařské – louce patřil

rozlehlý prostor mezi Smíchovským nádražím a břehem Vltavy. Ostrov vznikl až prokopáním vorového přístavu, po smíchovsku „háfnu“, kde ale dávno nekotví vory, nýbrž hausbóty a motorové lodi. Na původní, daleko větší volné ploše bylo ještě před Velkou Chuchlí pražské dostihové závodiště. A na kraji jeho areálu bývalo i fotbalové hřiště, na počátku jen holá louka, kam si hráči přinášeli skládací branky...

Druhý vzájemný zápas (2:2) se odehrál v říjnu 1907 v rohu letenské pláně na prvním stálém hřišti Slavie. Na Spartě (tehdy sídlila zhruba v místech dnešního Národního technického muzea) se hrál až sedmý zápas v říjnu 1911; tehdy rudí poprvé měli vrch (3:1). Na současnou Spartě se oba týmy poprvé utkaly v březnu 1919, Slavia vyhrála 3:2. V Edenu v září 1954 pro změnu zvítězila Sparta 5:0. Strahovskou premiéru derby v srpnu 1945 v Poháru osvobození ovládla Slavia (4:3).

KDYŽ BYLO DERBY 50 A 70

Půlstoleté výročí prvního utkání už stalo v březnu 1946 vcelku nepovšimnuto; liga se hrála ve dvou skupinách

a obě „S“ se spolu střetla až v jejím dvouzápasovém finále. První duel ve středu 3. července vyhrála Sparta 4:2. To datum je pro mě důležité, tři dny před mými desátými narozeninami jsem z dětské tribuny pod časomírou a ukazatelem skóre v rohu ochozů viděl první derby. Domů jsem se vrátil nadšený a důležitý, rozdával jsem odposlouchané fotbalové rozumy, ale z dění na trávě jsem si toho popravdě moc nepamatoval. Po týdnu vyhráli rudí odvjetný mač 5:0, ale to už jsem byl na skautském táboře. Tam jsme nečetli noviny ani neposlouchali rozhlas. Výsledek mi napsal táta v dopise.

O dvacet let později se jarní ligový zápas jen o pár dnů opozdil za výročím. Ročník 1965–66 příznivci obou „S“ prožili jak v nádherném snu, ze kterého se člověk nechce probudit. Sparta v něm obhajovala prvenství dobyté po jednáctiletém půstu, Slavia se jím vracela do I. ligy. Navíc oba kluby po letech zase válčily pod staroslavnými jmény a po většinu roku na vedoucích pozicích! Na jejich velký nerozhodný podzimní boj před padesátitisícovou návštěvou na Strahově už jsem v seriálu vzpomínal. Ale stejně dramatická byla i odvěta v dubnu 1966 v Edenu.

Už v 5. minutě otevřel skóre spartan František Jílek. A minutu poté nařídil rozhodčí proti Slavii penaltu. Je rozhodnuto, jáslu in hledišti jedni a všeli hlavy druzí. Andrej Kvašňák si postavil míč, levou placírkou poslal polovysou-

kou střelu k levé tyči, ale Josef Ledecký přečetl jeho úmysl a bylo po šanci. Pět minut před koncem se k brance Pavla Kouby prodíral sešíváný tank Josef Píša. Pavol Hudcovský ho na poslední chvíli zadržel faulem a Josef Kačaba si s pokutovým kopem věděl jinak rady než jeho spartánský protějšek. A to ještě Kouba v poslední minutě závažně vyškrábl z levého růžku branky Kadrabovu dokonale zacílenou hlavičku...

Zápas skončil 1:1. Pikantní na tom bylo, co vyšlo najevo až po dohrání soutěže: ať by byli toho dne v Edenu vyhráli ti či oni, vítěz by se byl stal mistrem ligy. Dělbá bodů ale způsobila, že v posledním kole oba lídry soutěže dostihla Dukla a nejlepší skóre z těch tří týmů jí vyneslo osmý titul! Nerváků bylo za těch sto dvacet let jako naseto. Často se ve vzpomínkách vracím k jubilejnímu 250. derby, které v březnu 2001 pozdravilo sto páté výročí Císařské louky – prvnímu derby ve třetím tisíciletí. To byla, pane, oslava! Neustálé vlnobití akcí a protiakcí od branky k brance, pohotová střelba, gólů jako kvítí... Velká bitva skončila 4:4. A Pavel Kuka, autor tří slávicích gólů, řekl zpravodaji Mladé fronty: „Být to v Německu, tak se z takového zápasu měsíc vysílají šoty. Paráda, druhá půle musela zvedat lidi ze sedadel. Byl to svátek fotbalu – z obou stran.“

Některé situace vidím, jako kdyby se odehrály včera. Ale málo platné, už je to také historie...

Slavia v prvním derby třetího tisíciletí: zleva stojí Kuka, Suchoopárek, Müller, Sankovič, Adam Petrouš a Dostálék, před nimi Černý, Zelenka, Lukáš Došek, Ulich a Sedláček.

Josef Bican, s 35 góly nejlepší střelec celé historie potýkání obou klubů, v karikatuře z jubilejního roku 1946.

Ivan Hašek z doby, kdy spartánské dresy načas ztratily tradiční rudou barvu a klasický design a prošly řadou červenobílých kombinací. Přesto si je v derby se slávistickými nikdo nepletl.

Půl století po utkání na Císařské louce nudí porazili červenobílí 4:2. Před brankou Slavie zleva Bohumil Říha, Jiří Zmatlík, Karel Trojan a nejlepší muž zápasu Jan Říha.

DOBOVÉ STRÍPKY

KDYŽ PECH MÁ PECH

To se vrátíme proti proudu času až do dubna 1934. V 74. vzájemném utkání padl první vlastní gól v dějinách derby. Levý bek červenobílých Bedřich Pech se v tísní pokoušel poslat míč do zámezí za brankovou čarou, ale vyšla z toho docela pohledná střela, žel do vlastní branky... Jeho mužstvo málem stála oba body, nakonec však přece jen zachránilo alespoň jeden. Ale zase až tak velká smůla to nebyla ani pro Pecha, ani pro jeho mužstvo. I ten bod stačil, aby Slavia už nemohla

být ve zbývajících dvou kolech dostižena. Byl z toho další titul a s ním už druhý slávistický hatrick ligových prvenství.

„VLASTENEC“ JAKO ZE ŠPATNÉHO VTIPU

Viděl jsem v životě všelijaké góly do vlastní branky, dva (jestli jsem na nějaký nezapomněl) jsem kdysi i dal. Ale nikdy jsem neviděl tak absurdní, jaký spolu v podzimní lize 1947 spáchali spartánský bek Senecký s brankářem Horákem. Šli jsme na derby s kamarádem, ale

dorazili jsme pozdě, už se hrálo. Než jsme se prodrali davem k bariéře, Sparta dala gól, který nám zprostředkovala jen bouře v hledišti. Ochotní lidé nás vysadili nad drátěný plot a podle lajny jsme došli až za branku, kde jsme se pohodlně usadili na hebký trávníček hned vedle fotoreportérů. To bývala v těch časech výsada kluků, nádherná a nezapomenutelná... A tam jsme z nějakých pěti metrů viděli jak na dlani neuvěřitelně laciný vyrovnávací gól Slavie na konečných 1:1. Slávista (pozdější spartan) Josef Crha od-

centroval před branku, Senecký chtěl odpálit míč do bezpečí, Horák jej chtěl chytit, vletěl přímo do odkopu a nešťěstí bylo hotové...

NAVRCH PÁR REKORDŮ

Kým začít, abychom se nedotkli fanoušků některého z „S“? Raději to prostředíme: U Slavie sehrál v celé historii největší počet zápasů ve znamení „S“ Vlastimil Kopecký – 54, ve Spartě Jaroslav Burgr a Karel Pešek-Káda – po 49. A nejlepší střelci? U rudých Josef Ludl s 19, u červenobílých Josef Bican – 35 gólů. ■

KLUB

NAUČÍ SE ŘÍDIT MERCEDES?

SK ÚJEZD PRAHA 4 VYROSTL VE STABILNÍ KLUB S REPREZENTATIVNÍM AREÁLEM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Za deset let stihli v ÚJEZDU PRAHA 4 odvést úctyhodný kus práce. Klub se stabilizoval, zaměřil se na práci s mládeží, otevírá se veřejnosti a zdejší areál se změnil k nepoznání. Teď už zbývá „jen“ se vším, co se tu podařilo, dobře naložit. Jak říká prezident zdejšího SK – je to, jako by si člověk pořídil mercedes a teď se s ním ještě musel naučit jezdit. A vše nasvědčuje tomu, že oddíl, v němž působila (a působí) celá řada známých osobností, to zvládne.

Už příští rok uběhne osmdesát let od chvíle, kdy byl v Újezdě založen fotbalový oddíl, tehdy pod názvem SK Újezd u Průhonice. Jeho historie nebyla nijak turbulentní, nesoužovaly ho existenční starosti, zároveň nesbíral žádné závratné úspěchy. A-tým se dlouhodobě pohyboval na úrovni tehdejší III. třídy, později na pomezí A a B třídy.

POREVOLUČNÍ KRIZE

Významnou personou v klubové historii byl legendární spartan Václav Mašek, který sem přišel z Braníku, kde po ukončení vrcholové kariéry

hrál a začal i trénovat. A právě jako kouč se ujal i Újezdu, který byl pod jeho vedením na přelomu 80. a 90. let blízko historického úspěchu, když téměř bušil na brány přeboru. „Mám pocit, že nám postup utekl snad o jediný bod,“ vzpomíná prezident Zdeněk Krampera, někdejší újezdský pravý obránce.

Po tomto vzednutí však přišla revoluce, která znamenala kvalitativní posun směrem dolů. „Spousta kluků začala podnikat a přestala hrát fotbal. Logické vyústění bylo, že úroveň šla níž,“ popisuje člen představenstva a zároveň starosta Újezdu Vác-

lav Drahorád. „B třída se tu pořád držela, až někdy v roce 2009 se spadlo do druhé třídy.“

To už v čele klubu figuroval Zdeněk Krampera. „Měli jsme rozkopané hřiště, takže jsme hráli na pronajatém, což byl asi největší problém. Ale hned další rok jsme vykopali B třídu, kde jsme stabilně hráli nahoře, a před dvěma lety jsme postoupili do A třídy. V aktuální sezoně se nám ale moc nedaří, měli jsme problémy s kádrem, takže jednoznačným cílem pro letošek je udržet se,“ konstatuje.

Šéfové Újezdu si nestaví vzdušné zámky, přesto by chtěli, aby se první tým časem posunul o úroveň výš. „Ačkoliv je samozřejmě výkladní klubů a myslím, že nejen oddíl, ale i Újezd jako takový by si zasloužil, aby se tu v budoucnu kopal přebor. Ale určitě na postup netlačíme, to by nemohlo fungovat,“ nastiňuje dlouhodobé cíle Václav Drahorád.

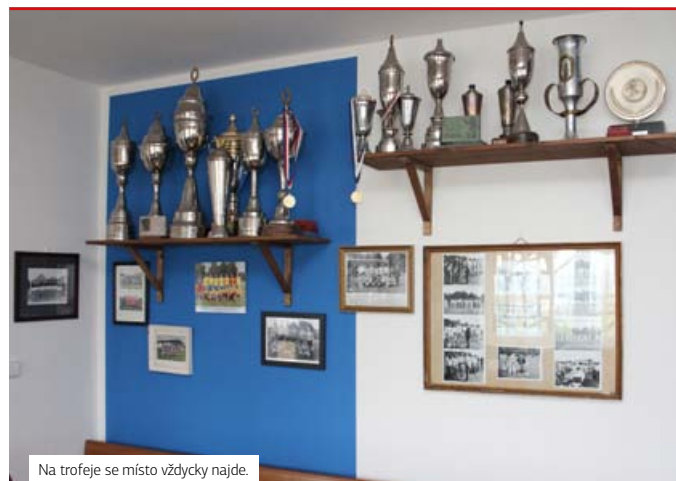
MLÁDEŽ? Z NULY NA 45

Újezd, podobně jako celá řada klubů, dlouhodobě bojuje s problémem jménem mládež. Ač se situace zlepšuje, malých kluků je tu pořád nedostatek. „Máme trochu smůlu, že jsme stranou Jižního Města, protože děti se rekrutují většinou právě odtamtud. A tam máme konkurenci v podobě Dukly JM nebo Hájů, tedy oddílů, které mají obrovské základny,“ objasňuje dlouholetý klubový sekretář František Duba.

Na zkvalitnění, resp. spíš rozšiřování mládežnické základny však v klubu intenzivně pracují. „Když jsem sem v roce 2006 přišel, tak tu vůbec nebyla, což jsme pochopitelně začali ihned řešit. Sehnali jsme vhodné lidi a mládež postupně budujeme odspodu s tím, aby vznikla návaznost a kluci dorostli tak, aby časem zaplnili pokud možno všechny věkové kategorie,“ prozrazuje prezident a dodává, že klub má v plánu už pro příští sezonu otevřít

Areál využívají dočasně jako domácí i Královice. A kamera snímá přeborové utkání.

Na trofeje se místo vždycky najde.

HŘIŠTĚ BYLO DONEDÁVNA NEJLEPŠÍ V EVROPĚ!

Píše se rok 2006 a v újezdském areálu Nad Statkem mají letité hřiště s ne zrovna přepychovou hrací plochou – a navíc je nakřivo. Vedle něj je chatrný baráček se šatnami, jehož životnost vypršela už před patnácti roky. Střih do současnosti. Areál Újezdu Praha 4 září novotou (ač v některých jeho částech stále panuje čilý stavební ruch), vedle nové budovy se zázemím je posezení s pergolou, nedaleko se tyčí tři tenisové antukové kurty. Ale největší pýchou je místní hřiště. O jeho kvalitě nejlépe hovoří fakt, že v roce 2011 bylo na mezinárodní soutěži oceněno jako nejlepší hřiště s umělým povrchem v Evropě!

Přerod areálu k nepoznání odstartoval v roce 2006 příchod současného prezidenta klubu Zdeňka Krampery, jenž za Újezd dlouhá léta kopal. Jeho nástupem do funkce se totiž věci daly do pohybu. „Kdyby nepřišel s tím, že je potřeba sehnat prostředky a začít rozsáhlou rekonstrukci, tak se nic z toho nerealizovalo,“ upozorňuje Václav Drahorád. První, do čeho se tehdy nové vedení muselo pustit, byla majetková stránka klubu. „Byly tu problémy s pozemky, nakonec jsme se vypořádali dohodou a katastr nám je zapsal do našeho vlastnictví. Tedy jen některé, protože část, na které leží hřiště, patří Praze a máme ji v dlouhodobém pronájmu,“ shrnuje prezident.

Po vyřešení otázky pozemků přišla na řadu budova se šatnami a zázemím, která už řadu let přesluhovala. Šlo o tzv. tesko barák (dřevěná budova postavená na cihlovém základu, pozn. red.) z 80. let. „Byla to pouze dočasná stavba, v roce 1991 už měla být zbouraná. Začali jsme oběhovat všechny možné dotace a zjišťovali jsme možnosti zdroje financování. Nakonec jsme většinu peněz získali z dotací ministerstva školství a mládeže s tím, že jsme měli nějakou spoluúčast,“ popisuje

prezident „zrod“ moderní budovy, která vystřídala chatrný objekt.

Klubové vedení neotálelo a vrhlo se rovnou i na hřiště. „Zahájili jsme obrazně řečeno frontální útok na Magistrát hl. m. Prahy a řekli, že na jeho pozemcích máme hřiště, které je z kopce, a potřebovali bychom pomoci ho zrekonstruovat. A magistrát nám vyšel hodně vstříc,“ líčí prezident a přiznává, že nešlo o levnou záležitost. „Byla tu přírodní tráva, hřiště z kopce, převýšení diagonálně mezi praporky činilo dva metry,“ objasňuje.

A právě hřiště s umělým povrchem III. generace, které pro Újezd postavila v roce 2009 firma ENVOS, se stalo místní pýchou. V roce 2011 dokonce získalo prestižní mezinárodní ocenění, když ho organizace ESTO vyhlásila jako nejlepší v Evropě! „Má vlákna s paměťovým efektem, díky nimž tráva nepoléhává, je zavlažovaná a osvětlená,“ vypočítává sekretář Újezdu František Duba. „Každé tři roky sem jezdí z FAČR a pomocí různých měrek kontrolují, zda trávník odpovídá daným hodnotám, a na základě toho nám prodlouží certifikát. A z těchto měření vyplývá, že plocha si kvalitu drží vesměs

AREÁL SK ÚJEZD PRAHA 4

Název: Areál SK Újezd Praha 4

Adresa: Nad Statkem 118, Praha 4 – Újezd u Průhonice, 149 00

Dopravní spojení: pět minut pěšky od autobusové zastávky K Sukovu (linka 363)

Počet hřišť v areálu: jedno s umělou travou, malé tréninkové hřiště na nohejbal

pořád stejnou, v tomto ohledu jsme, mám pocit, druzí v republice,“ dodává. Současně s hřištěm vyrostla v areálu i menší plocha, která slouží na nohejbal, volejbal a dá se využít i k tréninkům. Po téhle etapě velkých investic si v Újezdu odpočinuli a další „frontální útok“ na magistrát ohledně dotací zahájili až v roce 2013. Na nevyužitě ploše za hřištěm se totiž rozhodli postavit tenisový areál. „Ve dvou etapách jsme sehnali dotace na postavení tří kurtů a zázemí, které se dokončilo teď. Areál funguje bezvadně, tenisovou školu v něm vedou Pavel Vízner a František Pála, otec Petra Pály, trenéra českého ženského fedcupového týmu. A samozřejmě je otevřený i pro veřejnost,“ prozrazuje Václav Drahorád.

Újezdský areál, v němž se koná řada zejména dětských turnajů (na ten nejblíže si sem můžete zajít o Velikonocích), prošel i dalšími úpravami. Vyrostlo tu venkovní posezení s pergolou, ve spolupráci s městskou částí se tu buduje dětské hřiště a v plánu je i zpevnění příjezdové cesty. „Ve chvíli, až to bude hotové, tak s investicemi končíme a začneme se soustředit na provoz a adekvátní využití areálu. Chceme, aby do budoucna byl soběstačný a výnosy pokryly náklady na chod klubu. Bude to pro nás další výzva, nebude to nic jednoduchého. Je to, jako bychom si pořídili mercedes a teď se v něm učili jezdit,“ usmívá se prezident Zdeněk Krampera. ■

další mládežnický tým. „Momentálně máme zhruba pětáctýřet dětí,“ doplňuje sekretář Duba.

SK Újezd Praha 4 se snaží být klubem, který je otevřený veřejnosti i kooperaci s dalšími subjekty, od roku 2014 spolupracuje mj. s místními hasiči. „Jednou týdně se tu scházejí na cvičení požárních sportů, jeden klučina je členem jak hasičů, tak fotbalového oddílu,“ líčí Václav Drahorád a jedním dechem dodává, že úzká kooperace panuje i s městskou částí Praha-Újezd. „Naš areál je využíván k různým sportovním a kulturním akcím. Třeba každý červen děláme pivní slavnosti, kterým předchází dětský den. A koná se tu i řada mládežnických turnajů.“

VYCHOVAT SI NÁSTUPCE

Újezdem prošla kromě zmíněného Václava Maška řada dalších známých tváří: moderní pětibojář a dvojnásobný medailista z olympiády v Montrealu 1976 Jan Bártů, někdejší reprezentační házenkář Jiří Kotrč, za „béčko“ dodnes kope bývalý trenér fotbalového národáku Michal Bílek, hrál tu i někdejší záložník Bohemians Milan Škoda (otec slávisty Milana a jeho bratra Michala, jenž kope za

Brno) a v klubu působil i trojnásobný vítěz hokejového mistrovství světa Tomáš Vlasák.

Všichni tihle slavní sportovci byli či jsou součástí klubu, jehož filozofie se dá shrnout následovně: „Chtěli bychom tu vybudovat něco, co nás přetrvá, předat klub dalším generacím. Nevytváříme tu uzavřenou partu, která si bude hrát na svém písečku, chceme sem přitáhnout lidi. Zkrátka bychom byli rádi, aby náš klub byl otevřený všem z okolí. A také se snažíme neustále pracovat na mládeži,“ shrnuje Václav Drahorád.

Členům újezdského vedení je jasné, že první ze zmíněných vytyčených met nebude snadná. „Pomalu stárne, takže už si budeme muset začít vychovávat nějaké nástupce. A to bude asi nejsložitější, protože mladí dnes do té klasické klubové činnosti nechťejí investovat čas a energii. Oproti minulosti má teď každý méně času a daleko víc možností vyžití. Vybudovat u těch kluků opravdový vztah ke klubu bude zkrátka běh na dlouhou trať,“ uvědomuje si prezident Zdeněk Krampera. „Ale třeba tady už za rok, až budeme slavit osmdesátku, někdo takový bude,“ usmívá se. ■

SK ÚJEZD PRAHA 4, Z. S.

Rok založení: 1937

Vývoj názvu klubu: SK Újezd u Průhonice, TJ Sokol Újezd Praha 4, SK Újezd Praha 4, SK Újezd Praha 4, z. s.

Úspěchy: opakovaná účast v I. A třídě

Současnost: I. A třída, skupina B

Počet týmů: dva mužské („A“: I. A třída – skupina B, „B“: III. třída – skupina B), starší příprava, mladší příprava

Příjemné zázemí si v Újezdě hýčkají.

CIVIL

CHCI NAPSAT ROMÁN „TAKTICKÉ STŘÍDÁNÍ“

MATĚJ NEJEDLÝ Z KLÁNOVIC STUDUJE SPORTOVNÍ MARKETING, MÁ NA STAROSTI PŘÍPRAVKU A KLUBOVÝ WEB

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Ač je mu teprve třiadvacet, stíhá toho až dost. Útočník či univerzál FK Klánovice MATĚJ NEJEDLÝ studuje sportovní marketing, pracuje pro PR agenturu a pro sportovní web píše o světovém fotbalu. Do toho trénuje přípravku a má na starost i klubové stránky. Ať už z něj bude manažer nebo třeba novinář jako jeho táta, chtěl by si splnit dlouholetý cíl a napsat knihu. Byla by, jak jinak, z fotbalového prostředí a vystíhovala by Matějovo někdejší herní vytížení. Název? Stylový: Taktické střídání!

Matěj začal s fotbalem relativně pozdě, až v deseti letech. „Do té doby jsem sport nedělal. Pak jsem začal s fotbalem, zároveň jsem chvíli hrál florbal a další okrajové sporty, třeba tenis a badminton. U fotbalu jsem ale zůstal až doteď“, vzpomíná na své začátky mladík, který je celou dosavadní kariéru věrný Klánovicím.

„Jsem kmenový hráč a klubista. Nikdy jsem neměl důvod někam jít, protože

nejsem extra talent, který by dával za sezonu patnáct gólů. V mužích jsem jich dal nejvíc, tuším, sedm,“ loví v paměti Matěj, jenž nastupuje většinou na hrotu. „Ale spíš jsem takový univerzál, lítám po postech,“ usmívá se.

OSUDOVÝ SOUPEŘ? CHABRY

V osmnácti plynule přešel do A-týmu, který momentálně z pozice nováčka

bojuje o udržení v I. B třídě. „Je to taková aklimatizační sezona, jsme předposlední, takže cílem je jednoznačně záchrana,“ popisuje Matěj, který pod někdejší trenérem Štefečkem naskakoval spíš z lavičky. „Teď v zimě přišel nový kouč, tak uvidíme, jak to bude s mým vytížením. Zatím to vypadá docela slibně.“

Většina fotbalistů vám poví, že mají klub, proti kterému se jim z nějakého důvodu daří víc než proti ostatním. V Matějově případě jsou takovým oblíbeným mančafem Dolní Chabry, resp. jejich „béčko“. „Za poslední roky je to takový náš rival, se kterým se pravidelně utkáváme a také spolu většinou sestupujeme a postupujeme. Za poslední dvě sezony jsem jim dal tři góly,“ chlubí se. „Zrovna loni na jaře

jsem proti nim nenastoupil a prohráli jsme.“

Matěj zdaleka není jen fotbalistou, v Klánovicích má na starost i webové stránky a zároveň trénuje přípravku. „Moji spoluhráči Marek Fuchs a Michal Lorenc u nás už pátým rokem vedou mládež, začínali u přípravky a postupně šli s kluky až do starších žáků. Já jim vždycky pomáhal a loni na jaře jsem díky praxi ve škole sám převzal mini-přípravku. Zatím mám C licenci a tak do dvou let bych chtěl i béčko.“

ŽIVIT SE HLAVOU

Matěj absolvoval humanitní gymnázium v Karlíně, teď už druhým rokem studuje sportovní management na Vysoké škole tělesné výchovy a sportu Palestra. „Zkoušel jsem to na žurnalis-

MATĚJ NEJEDLÝ

Věk: 23

Klub: FK Klánovice

Post: útočník, univerzál, trenér přípravky

Někdo chodí po městě se šálou Sparty, jiný v barvách Klánovic.

Kdo koho vlastně zpovídá?

tiku, ale tam jsem se nedostal, neprošel jsem druhým kolem. Měl jsem i další možnosti, ale nakonec jsem se rozhodl pro Palestru, protože ke sportu mám odmala kladný vztah a chtěl bych se mu věnovat i v budoucnu," líčí s tím, že kromě managementu a marketingu se na „jeho“ škole klade důraz i na praktičtější předměty.

„Volitelný předmět jsou třeba masáže, takže za rok bych měl mít masérský diplom. Být masérem sice není můj prvotní cíl, ale beru ho jako takovou zálohu,“ prozrazuje. A k jaké profesi by ho tedy měla škola dovést? „Lidi, kteří z Palesty vyjdou, mají teoreticky předpoklady být třeba sportovními manažery ve fotbale, to se týká hlavně kluků. Holky si zase často dělají licence třeba na fitness trenéry,“

vysvětluje. „Já jsem asi jedna z mála výjimek, která by se chtěla živit hlavou, takže hodně kladu důraz na marketing,“ popisuje.

Právě marketing přivedl Matěje k nové práci. „Nastoupil jsem jako externista do PR a marketingové agentury TaŽu. Tam mám na starosti spolupráci s klienty, dostávám jejich jména do tiskových médií, spravuji jim weby, facebookové a twitterové účty a podobně,“ vypočítává. „Baví mě to, není to stereotypní a navíc můžu pracovat z domova nebo třeba z kavárny.“

PRŮVODCE PO STŘÍDAČKÁCH

Klánovického patriota to ale zároveň táhne i ke psaní. Novinářskou praxi Matěj zatím (kromě zmíněného

psaní pro klubový web) sbírá i v lokálním periodiku Klánovický zpravodaj, kde má na starosti sport, a zároveň je redaktorem v agentuře Sport Media Agency. „Je to webový sportovní magazín, pro který píšu o světovém fotbalu.“

K novinářině má Matěj předpoklady, vždyť jeho tatínek Jan Nejedlý je literární kritik, novinář a spisovatel (jeho posledním dílem je kniha Nová pražská strašidla – pozn. red.). Půjde tedy Matěj v jeho stopách? „Už dlouho mám v plánu napsat dvě knížky. Jedna by se jmenovala Průvodce po pražských fotbalových střídačkách, protože jsem svého času za áčko asi dva roky jen seděl na lavičkách,“ směje se. „A druhá kniha by byl román Taktické střídání, to bylo

zase v období, kdy mě trenér posílal na hřiště v devadesáté minutě,“ chceť se v narážce na svou herní vytíženost.

Hraje, trénuje, píše a kromě toho Matěj také rád cestuje. „Naposledy jsem byl v Maďarsku, chystám se do Amsterdamu, loni jsem byl v Barceloně. Většinou je to za účelem alko turistiky, ale často se to také snažím spojit s fotbalem, takže v Německu jsem byl na fotbale v Drážďanech a ve Španělsku jsem se podíval na Nou Camp. To jsem nemohl vynechat, protože jsem velký španělofil,“ usmívá se.

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Po rozhovoru asi půjde za slečnou...

Co myslíte? Napíše nebo nenapíše další knihu?

DÍKY, KLUCI!

KDYŽ JE ČLOVĚKU OUVEJ, POMOC KAMARÁDŮ ČI SPOLUHRÁČŮ VŽDYCKY POTĚŠÍ. VYPRÁVĚT BY MOHL ZRANĚNÝ HRÁČ PODOLÍ.

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: BĚHEM PŘÍPRAVY MEZI PODOLÍM A TEMPEM

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

SLEVA
40 %
PRO ČLENY PFS
NA SPORTOVNÍ
VYBAVENÍ NIKE

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ